

E normal să facem bine

**E normal
să facem bine**

Cuprins

4	Introducere
17	Cinci povești din 2015
33	Toți copiii au dreptul la educație
45	La rădăcina problemelor din sănătate
69	Șansa de a schimba lumea
81	O viață mai bună pentru toți
95	Comunități rurale mai puternice
110	Ce spun alții despre noi

Un jurnal de la ora cinci răsturnat

Când merg prin țară la festivaluri de film, le cer colegelor de la Fundație să-mi dea contactele partenerilor noștri din zona respectivă și mă duc să-i vizitez. Așa am văzut cum funcționează o caravană stomatologică pentru copii lângă Mediaș sau cum sunt folosite un teren de sport și o bibliotecă renovate de noi în județul Sălaj. Iar la Cluj, unde eram la Festivalul de Film Transilvania (TIFF), am descoperit-o pe una dintre voluntarele TIFF la Little People, o organizație care are grijă de copiii cu afecțiuni oncologice. Era o fostă pacientă care fusese ajutată de Little People și acum, că putea, ajuta la rândul ei copii care se luptau cu aceeași boală. Pentru că primise bine de la alții, îl dădea mai departe și considera că e un lucru normal.

Când m-am alăturat consiliului director al Fundației, asta mi-am dorit: să facem o normalitate din altruism. Să fie normal să facem bine. Numai că știam că acest normal nu vine de la sine. Vine doar dacă noi putem să-i încurajăm pe oameni să facă bine și, mai ales, dacă le recunoaștem eforturile.

De multe ori, partenerii noștri se luptă nu doar cu situațiile grave – boli, sărăcie, lipsa accesului la educație și la servicii de sănătate – ci

și cu mentalitățile celor din jurul lor: lipsa de încredere în oameni, de colaborare, de responsabilitate comună pentru lucrurile care privesc întreaga comunitate. Așa că sprijinul nostru le dă încredere că misiunea în care cred e bună, le dă curaj să le ceară vecinilor să-i ajute, le dă puterea să ducă la capăt ce au început. Și prin propriul exemplu devin modele pentru cei din jur și le dau mai departe încrederea că merită să lupte pentru lucrurile în care crezi. Acest lucru se traduce în noua normalitate pe care începem să o vedem în comunitățile în care lucrăm, în care a face bine este a doua natură.

Dacă mă gândesc la ce schimbare a adus Fundația Vodafone România în cei 18 ani de existență, cred că cea mai importantă e că a adus un echilibru de forțe: le-a dat putere oamenilor și faptelor bune. Când te uiți la lucrurile care s-au întâmplat cu ajutorul nostru, vezi un jurnal de la ora cinci răsturnat, în care oamenii se ajută între ei, cei vulnerabili devin puternici și cei fără putere au o viață demnă. Mă bucur să fac parte din acest jurnal.

IRINA-MARGARETA NISTOR

Președinte Onorific

Fundația Vodafone România

Fundația Vodafone România

Suntem o organizație neguvernamentală nonprofit care, de 18 ani, ajută comunitățile defavorizate din întreaga România. Suntem finanțați în principal de compania de telefonie mobilă Vodafone România și avem parte de tot sprijinul logistic și uman al companiei, dar avem identitate juridică proprie și funcționăm independent de operațiunile ei comerciale.

Pe lângă contribuția financiară a companiei Vodafone România și a Fundației Vodafone Group, suntem finanțați și prin donații directe ale angajaților Vodafone, sponsorizări de la alte firme și redirecționarea a 2% din impozitul pe venit.

VIZIUNEA NOASTRĂ

Credem că putem construi o țară mai bună dacă le dăm ocazia tuturor celor care vor să facă bine să îl facă. Concret, acest lucru înseamnă că punem la un loc resursele pe care le avem noi cu cele pe care le au liderii și organizațiile partenere pentru ca împreună să construim ceva durabil. Noi aducem finanțare, voluntari și tehnologie, ei – cunoașterea problemelor și a soluțiilor locale, capacitatea de a mobiliza comunități, dorința de a schimba în bine locul în care trăiesc.

Noi nu „finanțăm proiecte”, ci clădim alături de specialiști soluții care rezistă în timp, pentru o normalitate a gestului de a face bine.

CE FACEM

În cei 18 ani de experiență, am putut să vedem care sunt cele mai acute nevoi ale comunităților din România și la care dintre ele putem noi să răspundem cu resursele pe care le avem. De aceea, lucrăm în aceste domenii, unde știm că e nevoie de noi:

- Educație – susținem creșterea accesului real la educație al copiilor vulnerabili, de la repararea și dotarea școlilor rurale până la sprijinirea serviciilor educaționale ale copiilor cu nevoi speciale.
- Sănătate – sprijinim soluțiile de rezolvare a problemelor medicale prin tehnologie mobilă, reabilitarea și dotarea spitalelor, dar și aducerea spitalelor mai aproape de oameni prin telemedicină și caravane medicale.
- Voluntariat - încurajăm voluntariatul în companie și la parteneri, în comunități și în rândul specialiștilor, pentru a deveni o valoare normală a societății.
- Servicii sociale – credem că cei mai vulnerabili membri ai societății au nevoie de sprijin constant pentru a avea o viață demnă și de aceea finanțăm servicii de asistență socială pentru vârstnici singuri, pentru persoanele cu nevoi speciale, pentru copii și familii vulnerabile.

Consiliul director

Consiliul Director al Fundației Vodafone România dă tonul direcțiilor strategice ale organizației, promovează mandatul Fundației în societate și veghează ca fiecare activitate să ne ducă mai aproape de schimbarea pe care vrem să o aducem în lume. Toți membrii Consiliului lucrează pro-bono.

IRINA-MARGARETA NISTOR

Președinte Onorific

Critic de film, realizator de emisiuni de radio și televiziune, cu o bogată activitate jurnalistică și de traducător.

CONDELINA KILIKIDIS

Membru

Economist cu o vastă experiență în management social. A lucrat ca expert guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, Departamentul pentru Protecția Copilului.

FLORINA TĂNASE

Membru

Director Legal and External Affairs al Vodafone România, se ocupă și de activitățile de responsabilitate socială, precum și de managementul programelor Fundației Vodafone România.

ANA ALEXE

Membru

Director Customer Operations, Vodafone România, se ocupă de relațiile companiei cu cei peste nouă milioane de clienți Vodafone și conduce o echipă de 1.000 de persoane.

VALERIU NISTOR

Membru

Director Enterprise Business Unit Vodafone România, are o experiență de două decenii în conducerea executivă de companii multinaționale în România și la nivel internațional.

ANGELA GALEȚA

Membru

Director al Fundației Vodafone România din 2012, are o experiență de peste 18 ani în domeniul organizațiilor neguvernamentale, în special în protecția copilului.

GEORGIANA ILIESCU

Membru

Senior Project Manager, Fundația Vodafone România, are experiență de peste 13 ani în domeniul social și în coordonarea proiectelor de dezvoltare comunitară.

MARKUS LAUSE

Membru

Director Enterprise Business Unit, Vodafone România

S-a alăturat echipei din România în 2013 după ce, anterior, lucrase pentru Vodafone Germania din poziția de Enterprise Sales Director. Membru în Consiliul Director până la 24 noiembrie 2015.

2015 în cifre

Am ajutat: 590.548 de oameni

- 414.214 să fie mai sănătoși
- 10.467 să învețe mai bine
- 162.459 să aibă o viață demnă
- 3.408 datorită voluntarilor noștri

Copii

54.142

5.696

3.820

1.500

Adulți

370.871

4.737

6.585

1.908

Vârstnici

2.430

35

152.054

Voluntarii noștri: 1.800

ONG-uri partenere: 54

Buget: 19.312.260 lei

59%

22%

14%

5%

SĂNĂTATE

SERVICII SOCIALE

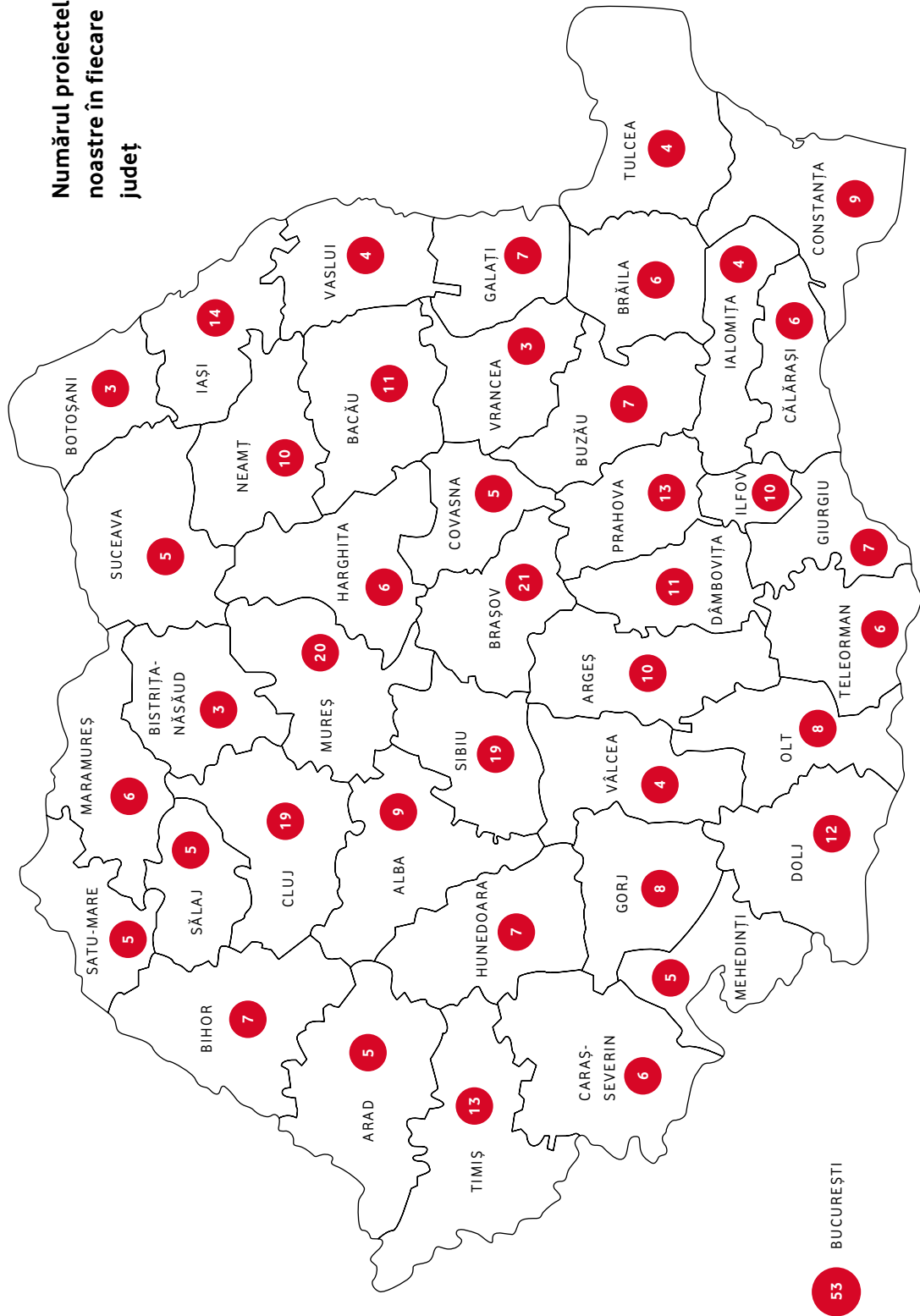

EDUCAȚIE

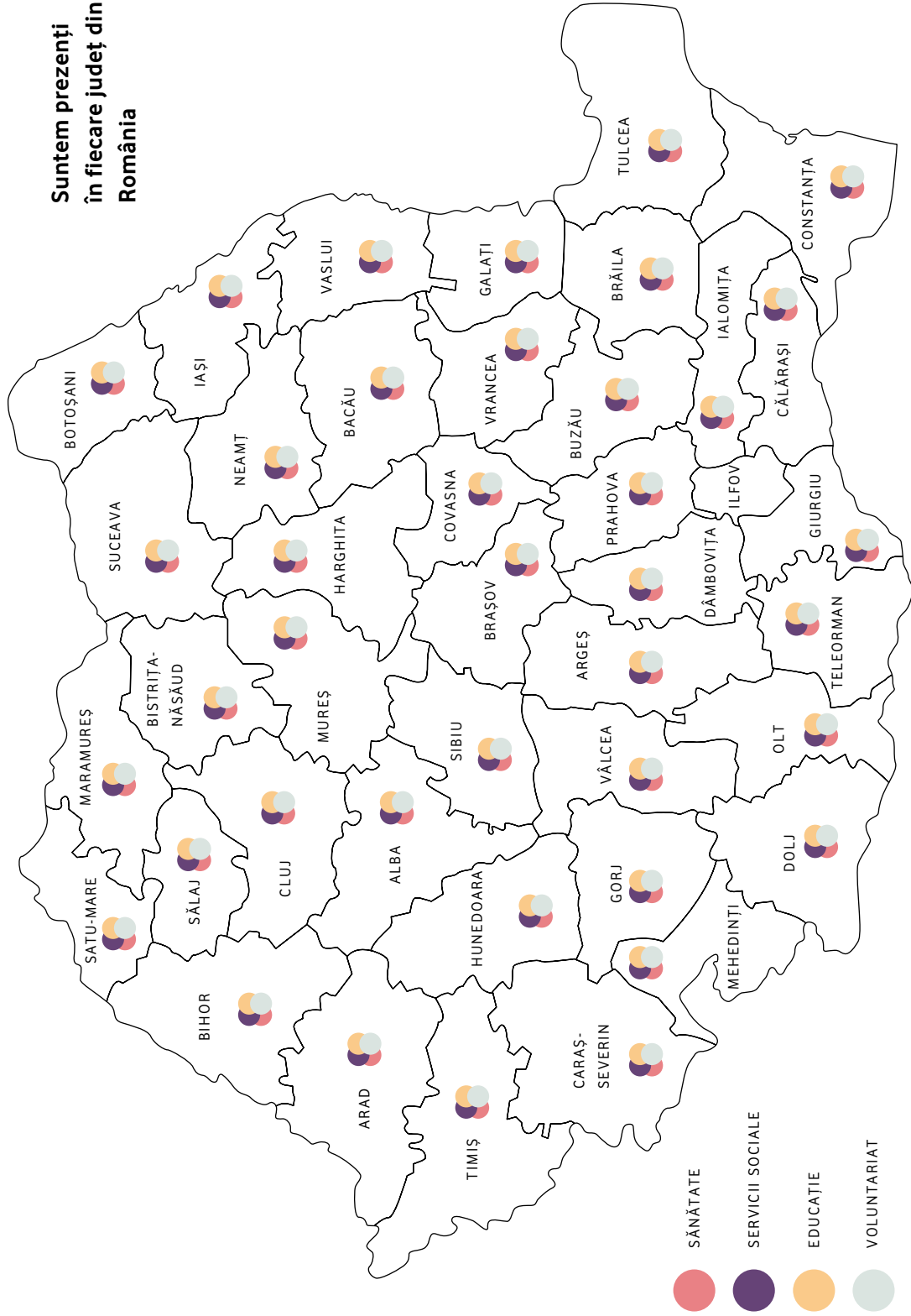

VOLUNTARIAT

Numărul proiectelor noastre în fiecare județ

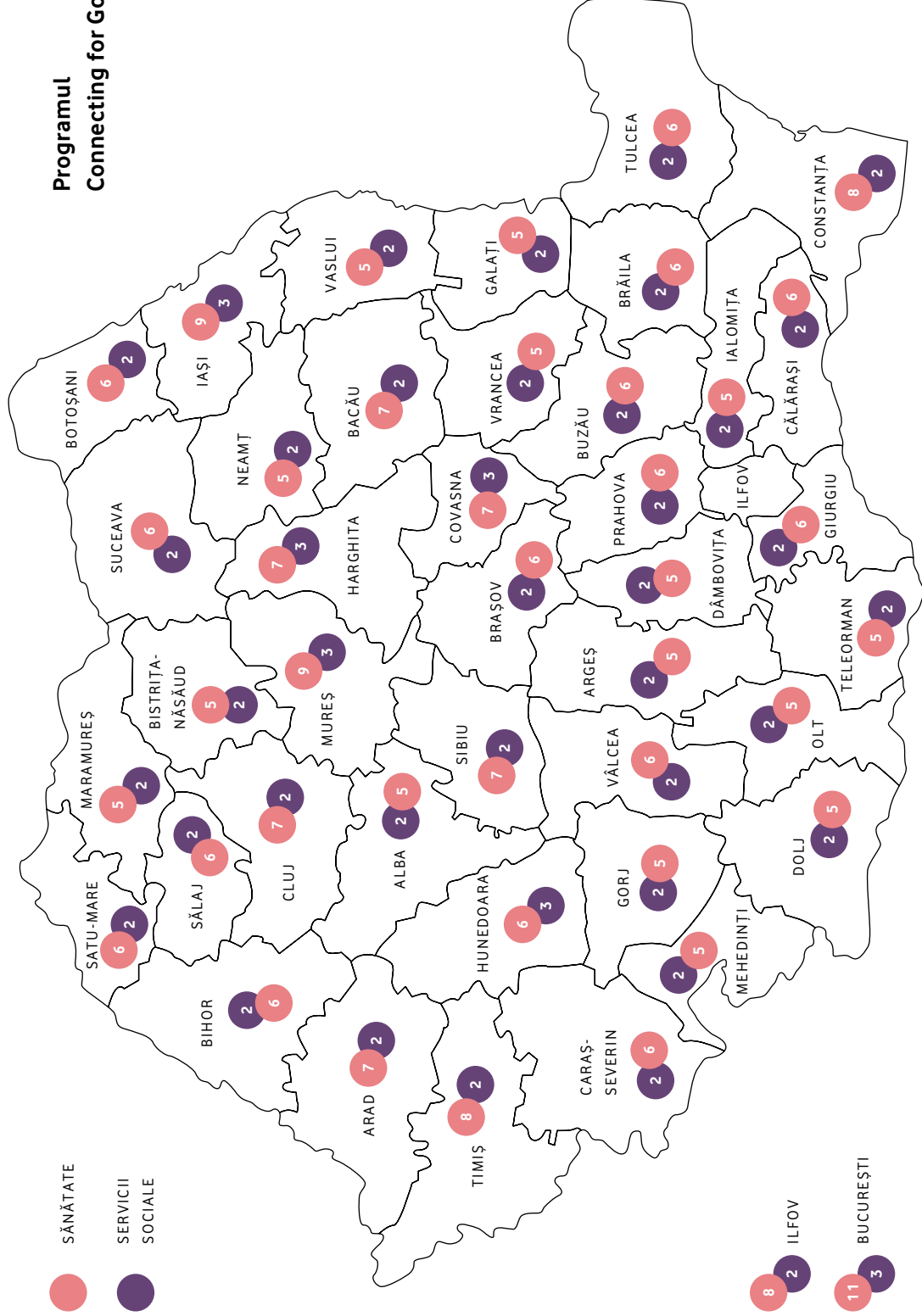

**Suntem prezenți
în fiecare județ din
România**

SĂNĂTATE

SERVICII
SOCIALE

FUNDATIA PACT

FUNDATIA
MEREU APROAPE

2015 pe scurt

IANUARIE

Am finalizat dotarea secției de terapie intensivă nou-născuți, în parteneriat cu Asociația Spitalului Grigore Alexandrescu

Am cumpărat ecocardiograf pentru compartimentul de cardiologie al secției de pediatrie 2 de la Spitalul Grigore Alexandrescu, în parteneriat cu Asociația React

FEBRUARIE

Vodafone Red Heart Day

Unul dintre colegii din Vodafone România este ales, alături de alți patru voluntari, în programul internațional Instant Network

MARTIE

Am testat Programul Investiție în Mediul Rural, împreună cu Fundația PACT (vezi povestea la pagina 95)

Am lansat proiectul „Scleroza multiplă, boala adultului tânăr.

Recunoaște riscurile”, împreună cu Asociația Speromax Alba Iulia

APRILIE

Am lansat Caravana Stomatologică în județul Brașov, împreună cu Asociația pentru Parteneriat Comunitar Brașov

MAI

Conferința Connecting for Good

IUNIE

Concert caritabil pentru copiii Fundației Vodafone România

Am extins Programul Investiție în Mediul Rural la nivel național și s-au alăturat partenerii Fundația Mereu Aproape, Fundația de Sprijin Comunitar și Fundația Principesa Margareta a României

Am participat la a șasea ediție a competiției de înot a Fundației

Motivation România, în care utilizatorii de scaune rulante și sportivii cu dizabilități se întrec cu voluntarii Vodafone România

IULIE

Am finalizat renovarea și dotarea primelor opt centre de transfuzie sanguină împreună cu Asociația React (vezi povestea la pagina 55)

AUGUST

Am lansat Fondul pentru Fapte Bune, ediția a treia

Am construit patru case sociale la Cristian, județul Brașov, cu 400 de voluntari Vodafone România și Asociația Diaconia Ajutor Internațional (vezi povestea la pagina 77)

SEPTEMBRIE

Am lansat Voluntar de profesie, a șasea ediție

OCTOMBRIE

Am finalizat dotarea Unității de Primiri Urgențe a Spitalului Clinic de Urgență Grigore Alexandrescu, împreună cu Fundația pentru SMURD (vezi povestea la pagina 25)

Am lansat Harta serviciilor oncologice împreună cu Asociația MAME (vezi povestea la pagina 57)

Vodafone Big Marathon (vezi povestea la pagina 74)

Gala Anuală a Fundației Vodafone România

NOIEMBRIE

Am lansat platforma de depistare a autismului, împreună cu Asociația Autism Baia Mare

Am lansat Telefonul Vârstnicului, împreună cu Fundația Principesa Margareta a României (vezi povestea la pagina 28)

DECEMBRIE

Scrisori pentru Moș Crăciun, a șasea ediție

Am lansat Programul Connecting for Good, a cincea ediție

Cinci povești din 2015

În 2015 am fost inițiatori, parteneri și finanțatori ai multor idei inovatoare care au reușit, în scurt timp, să schimbe viețile oamenilor pentru care au fost create. Acestea sunt poveștile a cinci dintre ele și împreună arată cât de departe ajunge ajutorul pe care îl dăm.

Casa nouă a Țieranilor

Asociația Diaconia Ajutor Internațional, proiectul multi-anual „Build for Tomorrow” prin care s-au construit 12 case în Cristian, Brașov

Pentru Mariana și Dragoș Țieran, casa în care locuiesc acum n-a venit așa ușor. De când s-au căsătorit, în 2004, au schimbat trei locuințe pentru că în niciuna nu puteau duce un trai decent – nici ei, nici, cu timpul, cei trei copii ai lor. La începutul anului, lucrurile s-au schimbat, printr-un program finanțat de Fundația Vodafone România în colaborare cu Asociația Diaconia Ajutor Internațional. Acum locuiesc într-o casă construită de la zero, în comuna Cristian, județul Brașov, și se bucură în fiecare zi de ea – și ei doi, și cei trei copii.

Sara, în vârstă de 10 ani, clasa a cincea, face dansuri populare și lucrează în plus ca să recupereze după ce s-a mutat aici din Râșnov, unde limba de predare era germana. La început i-a fost greu să învețe matematică, istorie, gramatică într-o limbă în care ea nu studiase deloc la școală în patru ani, dar a progresat. Îi place mult să citească (acum are „Basme populare românești” pe noptieră), dar își face timp și să se joace în curte cu frații ei și copiii vecinilor și, mai ales, să meargă la dansuri populare. Cursurile le face la școala din Cristian, unde mama ei ajunge în trei minute cu mașina.

Andrei, opt ani, s-ar juca toată ziua afară, în curte, cu Manu, mezinul familiei, cinci ani. Din casele în care au stat înainte nu puteau ieși afară la joacă și nici nu aveau alți copii cu care să se împrietenească. Andrei e pasionat de săriturile cu schiul – are și o medalie de când a câștigat locul al treilea la un concurs național iarna trecută – și, chiar dacă nu mai stă în Râșnov, unde face cursurile, antrenorul îl ia cu mașina de acasă și în 10–15 minute sunt la club.

Pentru Mariana, cel mai important e că are propria ei casă, fără chirie, cu spațiu suficient de joacă pentru copii. În ultimii zece ani, ea și Dragoș au trăit, pe rând, acasă la părinții lui, apoi în anexa unei biserici în care Mariana gătea îmbrăcată în două-trei pulovere, halat și căciulă pentru că bucătăria nu era încălzită, apoi într-un apartament oferit

tot de biserică, în curtea căruia erau și un service și o vopsitorie auto. Nu puteau ține geamurile deschise, nu puteau pune rufe la uscat, nu puteau dormi bine din cauza gălăgiei, iar copiii nu puteau ieși afară la joacă pentru că nu aveau unde. Când Mariana a aflat, în august anul trecut, că au fost aleși de Fundația Vodafone România și Asociația Diaconia Ajutor Internațional să primească o casă, era atât de bucurasă de parcă i-ar fi dat-o cineva chiar atunci, pe loc. Așa că, să pună umărul la construirea propriei case, împreună cu voluntarii companiei Vodafone România, a fost ceva la care ea și Dragoș au spus, din tot sufletul, „Da”.

Acum, Mariana e casnică. În 2008, și-a dat demisia de la fabrica de piese auto din Râșnov din cauza unor probleme de sănătate, iar acum are grijă de casă, de copii, face curățenie la niște familii din oraș și mai îngrijește de niște copii dintr-un fost sat minier ai căror părinți nu au o situație foarte bună. Venitul familiei – aproximativ 1500 de lei – provine de la Dragoș, care lucrează pentru Timradsim, firma de construcții de hoteluri. Dragoș vrea să contribuie pe viitor la construirea altor case pentru familii în dificultate, poate tot prin Asociația Diaconia Ajutor Internațional. Simte că trebuie să dea ceva înapoi: „Vreau să-i ajut pe alții dacă ei m-au ajutat, așa e normal”.

GPS pentru medici

Proiectul de dotare a secției de neurochirurgie a Spitalului de Copii Marie Curie, Asociația Inima Copiilor, București

Între consultul de dimineață al pacienților din secția de ATI și operația programată la ora 11 pentru montarea unui senzor de monitorizare a presiunii intracraniene unei fete de 13 ani în comă după un accident rutier, medicul Sorin Târnoveanu, 38 de ani, își face timp să povestească despre operațiile pe creier pe care le face în mod curent.

Vorbește firesc și modest despre cum îndepărtează tumori cerebrale unor copii de doar un an și despre cât de riscante pot fi aceste intervenții: despre cât de mult sânge curge și cât de ușor se pot dezechilibra copiii în timpul unei operații, despre cât de fină este linia între „ce scoți” și „ce lași”, până unde tai și unde te oprești.

În 2015, 250 de copii au fost operați pe creier la Marie Curie, iar 10% dintre aceștia aveau tumori cerebrale.

Târnoveanu a făcut facultatea de medicină și rezidențiatul în neurochirurgie la Cluj și, timp de un an, la Strasbourg, iar apoi s-a specializat în neurochirurgie pediatrică, o ramură extrem de delicată a medicinei. În afară de compartimentul de neurochirurgie pediatrică de la spitalele Marie Curie și Bagdasar Arseni, în țară nu mai există secții dedicate, deși copii se mai operează pe creier și în alte centre.

Din ianuarie 2016, misiunea lui este un pic mai ușoară, datorită unui sistem de neuronavigație care permite localizarea mult mai precisă a tumorii, incizii mai mici, o durată mai redusă a intervenției și, ulterior, o recuperare mai rapidă.

Acest sistem e ca un GPS, explică medicul: înainte de operație se face un RMN, care apoi se încarcă în sistem și funcționează ca o hartă. Capul pacientului se fixează într-o anumită poziție, iar medicul, cu un tracker asemenea unui pix, vede pe „hartă” unde e poziționată tumoarea. Apoi face voletul – găurica din craniu – prin care ajunge la ea. „Neuronavigația te ghidează și îți arată drumul cel mai scurt și cel mai puțin traumatizant”, spune Târnoveanu. Iar dacă totul merge bine, copilul pleacă acasă după trei-patru zile, pe când, înainte de a avea aparatul, ar fi plecat după cel puțin o săptămână.

Primul pacient operat cu acest sistem a fost un băiețel de doi ani care avea o tumoare de mărimea unui ou de rață și era la a treia intervenție. Medicul nu mai știe nimic de el, ceea ce, glumește, înseamnă de obicei vești bune. De atunci l-a folosit de peste 20 de ori și spune că au fost multe situații în trecut când și-ar fi dorit să îl aibă. În spitalul din Strasbourg unde a lucrat erau două.

„Nu e ceva science fiction, ci un standard, o normalitate care trebuie să existe în toate serviciile de neurochirurgie”, spune Târnoveanu.

Sistemul a fost unul dintre cele trei echipamente cumpărate cu sprijinul Fundației Vodafone România. Celelalte au fost un endoscop și un aparat de electrofiziologie pentru operațiile pe coloană.

„Spitalul nu și-ar fi permis niciodată sistemul de neuronavigație”, spune Târnoveanu. „Banii îți ajung pentru salarii și analize, niciodată n-o să poți să faci achiziții de 100.000 de euro, când tu n-ai bani pentru mânuși chirurgicale.” Acum, însă, spune medicul, secția are toate dotările de care are nevoie.

Liniștea de la urgențe

Modernizare secției Unității de Primiri Urgențe, Spitalul Clinic de Urgență pentru Copii Grigore Alexandrescu, București

La Unitatea de Primiri Urgențe a Spitalului Grigore Alexandrescu, simți că e ceva diferit față de alte spitale. O vreme nu-ți dai seama dacă e de la pereții proaspăt vopsiți în albastru deschis, de la personajele de poveste lipite din loc în loc, sau de la halatele colorate ale echipei medicale. Apoi realizezi că se aude în surdină radioul.

Dacă i-ai fi spus Elenei Petrișor înainte de 2002 că o să lucreze într-un spital pentru copii, ți-ar fi zis că ești nebun. Dacă i-ai mai fi zis și că o să-și facă treaba cu Magic FM în fundal, probabil ar fi râs. „Urgentist înrăit”, așa cum își spune, adică medic primar în medicină de urgență, cu intervenții pe uscat, în aer și pe apă și cu gărzi la SMURD și la Spitalul de Urgență Floreasca, Petrișor avea 31 de ani când a acceptat provocarea de a se muta la un spital de copii pentru că a înțeles că era nevoie de ea.

UPU însemna atunci trei cămăruțe în care șase medici, nouă asistente și șase infirmiere triau zilnic sute de cazuri grave și le răspân-deau apoi prin spitalul pavilionar construit în 1886 – cel mai vechi spital pentru copii din România. Echipa și spațiul UPU erau prea mici pentru numărul de pacienți. În plus, copiii mai pun un mare „obstacol” în calea vindecării: se iubesc. Pacienții se împrietenesc, se pupă, împart mâncare și jucării. Totul foarte frumos, dar și favorizant pentru transmiterea bolilor de la unul la celălalt. Petrișor le-a spus colegilor de la început că e „draconică” când vine vorba de curățenie. La fel de apăsător a anunțat: „Copilul e prioritar și nimic altceva”.

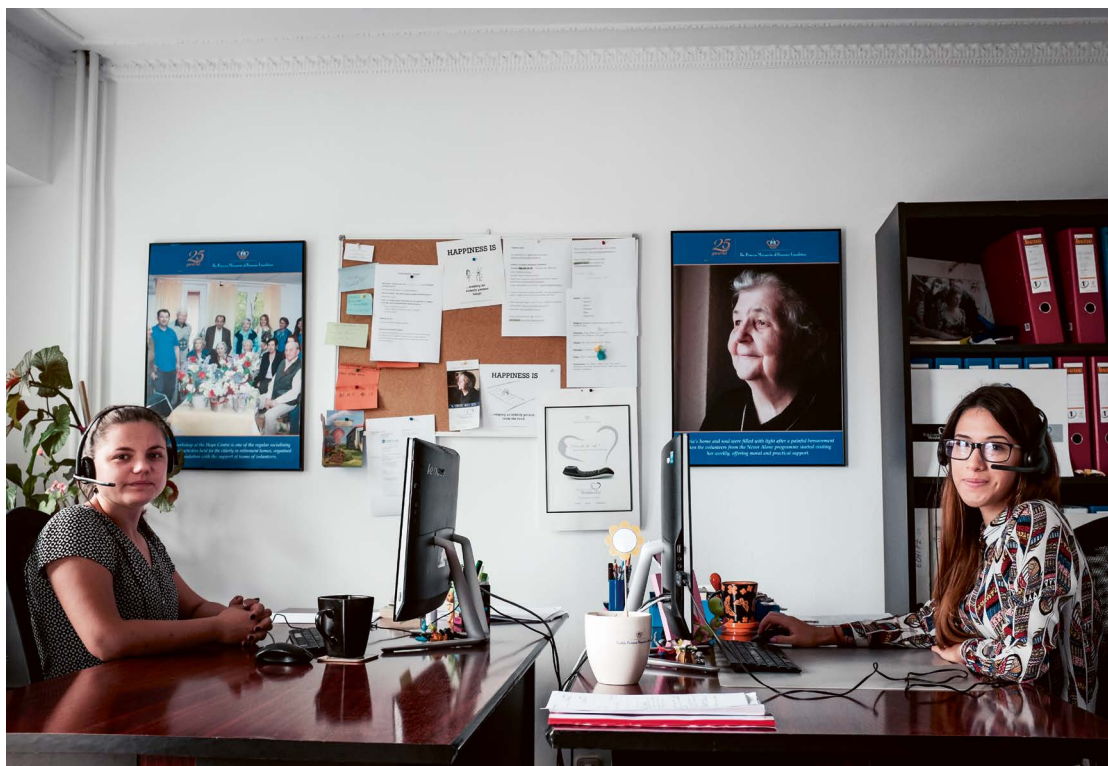
Primul pas pentru noua șefă UPU a fost să-și formeze echipa. Petrișor și-a ales „omuleții” din clinica de pediatrie a spitalului. „Au crescut în clinică, au lucrat cu noi, cunoșteau spitalul.” Sunt specialiști și medici primari, asistente și infirmiere cu care s-a sfătuit ani de zile până când au ajuns la un echilibru. Cei care nu se potriveau în echipă, s-au îndepărtat singuri pentru că nu au rezistat să li se spună de sute de ori că nu procedează corect. Așa au plecat cele câteva asistente medicale

care nu le vorbeau blând copiilor. În timp, s-a țesut o solidaritate cu care echipa UPU a răzbit prin cele mai grele perioade. În plină criză, când nu se mai făceau angajări și nu aveau destul personal, infirmierele s-au organizat și și-au asumat ture în plus ca să umple golurile, fără să le-o ceară nimeni. Au fost luni în care, la nevoie, medicii și asistentele și-au dat ecusoanele jos și au spălat toaletele sau au șters pe jos.

Când au început lucrările de renovare și extindere la Grigore Alexandrescu, realizate cu finanțare de la Fundația Vodafone România, Petrișor a adunat sugestii de la toată echipa: să fie pereții bleu, că e o culoare liniștitoare, să se audă radio, că îmblânzește atmosfera, să aibă o mascotă UPU (l-au ales pe ursul Balloo din Cartea Junglei).

Astăzi, la UPU lucrează 17 medici specialiști și primari, un rezident, 35 de asistenți medicali, 16 infirmiere și șase registratori medicali. Dacă înainte de renovare și dotare puteau trata 60.000 de mici pacienți pe an, acum, cu noile aparaturi și noua echipă, trec de 100.000 de copii, adică un număr aproape dublu de șanse la viață sănătoasă. Petrișor poate să spună fără să clipească: „M-a iubit Dumnezeu. Contez pe echipa mea până la lacrimi. Eu sunt tăticu' iar ei sunt toți copiii mei. Fără ei și dragul lor de copii, n-aș fi reușit. Suntem o familie, ne iubim. Într-un centru de urgență fără echipă nu faci nimic, oricât de bun profesionist ai fi”.

Telefonul bunicilor

Telefonul Vârstnicilor,

Fundația Principesa Margareta a României, național

Într-o marți, în jur de 12:00, într-o cameră în care încap doar două birouri, Roxana Molocea și Andreea Dumitru vorbesc la telefon cu bătrâni din toată țara. Roxana, 28 de ani, care stă cu spatele la fereastră, își pune căștile pe urechi și întreabă: „Ce faceți, doamna Vera? Cu tratamentul cum e? Medicul ce v-a mai zis?”. Apoi, ascultă. În timpul conversației, își mai așază mâna la obraz sau șterge tastatura de praful invizibil, iar, când râde, se clatină cele două perechi de cercei în formă de cireșe. Îi place să lucreze aici și nu se vede făcând altceva.

În spatele Andreei, 23 de ani, se află harta României, pe care ea și Roxana au lipit felicitările și fotografiile primite de la vârstnici. Patru ore pe zi, vocea ei se suprapune cu cea a Roxanei – astăzi, vor fi

împreună până la 16:00. Andreea poartă o rochie albă cu bretele, peste care se așază părul lung, iar pe cap are și ea căști. Vorbește cu doamna Maria: „Singură jucați table? Am crezut că a venit o vecină în vizită”. Ca să se concentreze asupra discuției, Andreea desenează liniuțe pe foile agendei, în care sunt numele celor pe care vrea să-i sune apoi. „Ați mai citit din cartea din care mi-ați citit și mie acum câteva săptămâni? Poezii mai scrieți?”, o întreabă mai departe.

Roxana și Andreea au absolvit Facultatea de Sociologie, iar acum Andreea urmează două masterate, în sociologie, respectiv asistență socială. Cele două se organizează astfel încât Andreea să ajungă la cursurile cele mai importante. Amândouă lucrează aici de când s-a lansat programul, în 2015, în două ture, pentru a acoperi intervalul 08:00-20:00. În funcție de zi, vorbesc și cu peste 10 persoane, însă o convorbire nu durează mai mult de 30 de minute.

Cei mai mulți vârstnici își duc cu greu singurătatea. Nu au cui să-i spună despre apăsări, căci copiii ori sunt departe, ori nu-i ascultă. În plus, odată cu trecerea anilor, și-au pierdut partenerii de viață și prietenii. Pentru bătrânii care le sună pentru prima oară, Roxana și Andreea caută soluții, în funcție de nevoile lor: îi îndrumă spre cluburi pentru seniori, îi ajută să își găsească un cămin sau le recomandă fundații care oferă îngrijire la domiciliu. Cei mai mulți nu au nici posibilități materiale. Cu vârstnicii care își doresc, Roxana și Andreea vorbesc săptămânal. Găsesc împreună cu ei o zi și o oră, iar fetele îi sună. Ei așteaptă nerăbdători telefonul și se îngrijorează dacă întârzie – le mai întreabă: „Ați mâncat?”, „Ați ajuns bine la muncă?”. Ele se simt ca atunci când își sună bunicii și au impresia că bătrânii le văd ca pe niște nepoate. Unii le vorbesc despre trecut, despre țările pe care le-au vizitat, despre cum și-au cunoscut soții sau soțiile.

La început, Andreei îi era greu, pentru că auzea povești emoționante. Acum, pentru ea, aceste convorbiri au devenit lecții de viață, din care încearcă să învețe cât mai mult. Vara, fetele mai vorbesc cu copiii curioși să afle cine le răspunde. Nu sunt nepoliticoși, așa că nu le deranjează.

În camera în care încap numai două birouri, telefonul sună de două ori. „Bună ziua, Telefonul vârstnicului!”.

Un leu curajos

Hai la joacă cu leul curajos, Asociația Little People România, București, Cluj, Timișoara, Iași, Târgu Mureș, Constanța

Într-o zi de mijloc de iulie, pe culoarul Spitalului de Urgență pentru Copii „Marie Curie”, la secția de Oncologie Pediatrică, stau câțiva părinți și copii care se pregătesc de vizita de dimineață a medicului. Lângă un perete cu personaje din desene animate, Marius*, un băiat cu ochi verzi, în vârstă de 11 ani, așteaptă să sosească doctorii de pe ambulanța care urmează să-i ducă acasă pe el și pe mama, la 30 de km de Deva. Marius a terminat tratamentul oncologic și abia așteaptă să ajungă în camera lui, pe care n-a mai văzut-o din aprilie. Părul încă nu i-a crescut, dar asta nu-l împiedică să-și poarte cu mândrie costumul cu imprimeu de camuflaj.

Din martie 2015, Marius a urmat tratamentul la Marie Curie, iar mama, o femeie plinuță, de la care băiatul a moștenit culoarea ochilor, i-a fost alături pe patul de spital. Una dintre principalele ocupații în acele zile a fost jocul pe tabletă. Pe lângă jocurile comerciale de strategie, Marius s-a distrat cu cele patru jocuri ale aplicației mobile Leul Curajos, create de Asociația Little People cu sprijinul Fundației Vodafone România: „Părțile corpului”, „Leul zâmbăreț”, „Sparge baloanele” și „Poze speciale”. Acestea îi distrăgeau atenția când se simțea rău, căci, din cauza citostaticelor, îi era greață și îi venea să vomite. Când se juca, „uita de tot”, spune mama. Marius râde cu gura până la urechi: „De foame nu uitam!”.

S-a jucat și mama pe tabletă. La „Părțile corpului” a mai învățat și ea câte ceva și i s-a părut o activitate educativă. Pe baza unor întrebări, a mutat de pe marginea ecranului părțile colorate ale corpului uman în spațiile conturate în interiorul schiței unui corp. Una dintre întrebările pe care și le amintește mama este: „Ce reglează nivelul de zahăr din corp?”. Marius nu mai știe, însă mama a reținut că pancreasul e responsabil. Și lui Marius i-a rămas în gând o întrebare din joc: „Cum intră și iese aerul din organism?” și are răspunsul: „Prin cavitatea nazală”.

Cel mai dificil joc a fost cel cu pisicile fericite și triste. Trebuia să aleagă doar pisicile vesele din mulțimea de feline care se mișcau repede pe ecran. Și cel mai mult i-a plăcut cel cu fotografiile – și-a făcut o poză și și-a pus peste chip fața unui leu.

Marius are glasul ascuțit, vorbește mult și râde mai mereu. Așa era și în timpul tratamentului. Gabriela Mavrodin, asistenta șefă, a fost așa de impresionată de tonusul moral al băiatului încât a învățat de la el să folosească aplicațiile mobile și apoi l-a luat cu ea în saloane, ca să le povestească și altor copii.

Când ajunge acasă, Marius vrea să meargă la pescuit. E încântat că, dintr-a V-a, o să învețe engleză la școală, căci acum știe cuvinte doar din jocuri – în clasele I-IV a studiat franceză și nu i-a plăcut. Se bucură că pleacă din spital, dar știe că o să revină la control și nu-i pare rău, pentru că s-ar putea să revadă prietenii pe care și i-a făcut aici. S-a gândit deja la viitoarea lui profesie și își dorește să devină medic oncopediatru. Dacă îl întrebi de ce, răspunde: „Să ajut alți copii”.

Vodafone Romania Foundation in 2015

Vodafone Romania Foundation celebrates this year 18 years of helping vulnerable communities in Romania. We are mainly financed by the telecom company Vodafone Romania and we are supported logistically by it, but we are a separate entity and run separate activities.

Our vision is that we can build a better society if we give people who want to do good the opportunity to do it. We work together with local and national organizations and informal leaders to build sustainable systems. We bring the funding, the volunteers and the technology, they – the knowledge of local problems, the ability to mobilize communities and the desire to change their world for the better.

Our areas of intervention:

- Education – we support access to education for vulnerable children
- Health – we fund solutions to enhance medical services
- Volunteering – we encourage volunteering among our colleagues and in the communities we work with
- Social services – we believe that the most vulnerable members of the society need constant support to have a dignified life

We helped: 590,548 people

- 414,214 to be healthier
- 10,467 to study better
- 162,459 to have a dignified life
- 3,408 thanks to our volunteers

Children: 65,158

Health – 54,142, Education – 5,696, Social services – 3,820,
Volunteering – 1,500

Adults: 370,871

Health – 357,642, Education – 4,737, Social services – 6,585,
Volunteering – 1,908

Elders: 154,519

Health – 2,430, Education - 35, Social services – 152,054

Our volunteers: 1,800

Partner NGOs: 54

Budget: 19,312,260 lei

Health – 59%, Education – 22%,
Social services – 14%, Volunteering – 5%

Highlights of the year:

- We renovated eight blood donation centers to make them safe for the patients and the doctors
- We built new houses for families at risk in Cristian, Braşov County
- We gave the neurosurgery unit at the Marie Curie Children's Hospital the equipment that allows for better surgery and safer recovery
- We renovated and updated the equipment of the emergency unit at the Grigore Alexandrescu Children's Hospital
- He helped create mobile apps that help doctors better diagnose and treat children with cancer
- We funded a helpline for elders who are alone
- We started a national program of investments in the rural area that allowed for 55 rural communities to fix their schools, teach their children, and get the communities together for a common cause

Toți copiii au dreptul la educație

Uneori, diferența dintre a merge la școală și a abandona stă în lucruri care nu au legătură cu educația. Sunt copii pe care nu are cine să-i ajute la teme și rămân în urmă față de colegii lor. Copii care, deși fac performanță, nu au posibilitatea să-și cumpere instrumente sau să lucreze cu un specialist. Copii care învață în școli fără utilități, fac kilometri întregi pe jos până la școală sau nu au rechizite sau hainele potrivite pentru a învăța în mod decent. De aceea, la Fundația Vodafone România lucrăm cu parteneri din toată țara pentru a preveni abandonul școlar și pentru a le da copiilor din familiile cu mai puține posibilități materiale șansa să învețe așa cum își doresc. Viziunea noastră este să construim, alături de profesori și organizații neguvernamentale, locuri sigure pentru copii, în care preocuparea lor principală să poată fi cartea și joaca, nu problemele adulților din jurul lor.

Învățatul permanent este o condiție esențială în zilele noastre pentru a te adapta la piața muncii și pentru a face mai bine ce faci. De aceea, sprijinim și organizații care recalifică adulți vulnerabili, îi specializează pe cei care lucrează în domeniul nonprofit sau promovează o educație largă despre normalitatea gestului de a face bine.

FLORINA TĂNASE, MEMBRĂ ÎN CONSILIUL DIRECTOR,
ÎN VIZITĂ LA ALTEȚA SA REGALĂ, PRINCIPESA MOȘTENITOARE MARGARETA A ROMÂNIEI

Educația în cifre

Total investit:

4.521.023 lei

22% din bugetul total

10.467 persoane, din care

5.696 copii

Proiectele noastre educaționale

Organizație	Proiect	Județ	Buget (RON)
Asociația Diaconia Ajutor Internațional	Centrul Educațional Diaconia - O masă caldă, o viață mai bună	Brașov	165.413
Asociația Hercules	Investiție în sustenabilitate	Costești (Argeș)	79.650
Asociația Hercules	Centrul de zi Hercules	Costești (Argeș)	135.638
Asociația Mia's Children	Continuăm să învățăm pentru a deveni cetățeni demni	Ilfov	75.887
Asociația Pentru Relații Comunitare	Investiție în sustenabilitate	Cluj-Napoca	65.675
Asociația Română de Relații Internaționale și Studii Europene (ARRISE)	Minerva	București	586.560
Fundația Gala Societății Civile	Gala Societății Civile	București	67.500
Fundația Chance for Life	Bursa Vodafone	București, Sulina	198.496
Fundația Chance for Life	Investiție în sustenabilitate	București	41.400
Fundația Dezvoltarea Popoarelor	Școala socială de fotbal Real Madrid	București	49.624
Fundația Edelweiss	Centrul de zi	Sibiu, Damian (Dolj)	165.338
Fundația Mereu Aproape	Ajută un sat. Schimbă o țară! (Programul strategic de investiție în mediul rural)	Satu Mare , Bihor, Arad, Timiș, Caraș- Severin, Hunedoara, Alba, Cluj, Sălaj, Mureș, Sibiu, Brașov	1.295.743
Fundația PACT	Implicat în comunitatea mea (Programul strategic de investiție în mediul rural)	Mehedinți, Dolj, Argeș, Olt, Buzău, Brăila, Galați	672.831

Fundația Principesa Margareta a României	Fondul Special pentru Copii (Programul strategic de investiție în mediul rural)	Bistrița Năsăud, Călărași, Constanța, Covasna, Dâmbovița, Giurgiu, Gorj, Ialomița, Ilfov, Maramureș, Prahova, Vâlcea, Teleorman, Tulcea	406.800
Fundația Principesa Margareta a României	Tinere Talente	București	135.000
Fundația Prințul de Țara Galilor	Cursuri de restaurare pentru oamenii de la sate	Brașov, Mureș, Sibiu	105.317
Fundația Romanian Business Leaders	Romanian Business Leaders Summit	București	54.000
Organizația Umanitară Concordia	Împreună pentru școală, la Casa Cristina!	Ploiești	220.152

VALERIU NISTOR, MEMBRU ÎN CONSILIUL DIRECTOR

Delia, un copil cu FB pe linie

Fundația Chance for Life, Bursa Vodafone, Sulina, jud. Tulcea

Aseară am citit de câteva ori poezia scrisă de doamna bibliotecară. Se numește Pentru ca să fim și descrie orașul meu în versuri ca „Lăptoasă peste Sulina se așază ceața”. Înainte să mă culc, am spus-o pe de rost și apoi am băgat sub pernă foaia cu versurile scrise de mâna mea (tot ca să le învăț mai bine).

Dimineața, știam bine toată poezia. Mi-am pus o rochiță albă cu inimioare roșii, m-am urcat pe bicicletă și la nouă am plecat să mă întâlnesc cu colegii de la Centrul de Zi din Sulina. Vara ne strângem la biblioteca orașului unde e mai răcoare și se aude frumos când recităm.

În timpul anului suntem 30 de copii și ne adunăm într-o clădire a Primăriei unde ne facem temele, mâncăm de prânz și facem tot felul de activități. Mie cel mai mult îmi place să desenez și să fac nuferi din

hârtie creponată. Uneori dansez dansuri de-ale mele care îmi vin în cap. Alteori sar coarda și fac șpagatul. Până acum, cel mai frumos a fost de 1 iunie când ne-am costumat și am defilat pe străzile Sulinei. Eu am avut aripi de zână, baghetă magică și coroaniță. Înainte să se deschidă centrul de zi, stăteam la școală de dimineața până la opt seara. Mami e femeie de serviciu la noi la școală și temele mi le făceam în cămăruța ei. Am Foarte Bine pe linie de când am intrat la școală, iar acum în clasa a II-a am luat FB și la evaluarea națională. Cel mai mult îmi place matematica.

De când am luat vacanță, doamna Ilinca, bibliotecara noastră, ne scrie tot felul de scenete, poezii și cântecele despre Deltă pentru că ne pregătim pentru un spectacol. Textele sunt amuzante, cu ciorbe de PETuri, turiși păcăliți și ghizi aiuriți, dar și cu sfaturi frumoase despre Dunăre care este o „apă vie” de care trebuie să avem grijă. Mă bucur că le spunem la spectacole pentru că unii turiși se poartă foarte urât când vin în Deltă. Nu le pasă că lasă în urma lor numai plastic. Eu am opt ani și nu am aruncat niciodată o sticlă în Dunăre. Îmi place să fie curat.

Azi e miercuri și facem repetiție generală ca să ne asigurăm că știm cu toții versurile și replicile. Doamna Ilinca ne întreabă ce am înțeles din ele și ne adună părerile despre decor. De mâine repetăm cu costume și o să facem valurile Dunării din material albastru și o lotcă din carton. Ne îmbrăcăm în pescari, aducem undițe adevărate și nisip și o să arate foarte frumos. Dar cel mai frumos o să fie după spectacol. Împreună cu doamnele de la centru o să mergem la plajă, o să adunăm lemne pentru focul de tabără, o să facem o vatră din pietre și o să întindem cortul în care o să înnoptăm. O să fie prima oară când o să stau noaptea pe plajă să mă uit la stele.

„Opera mi-a pus capac!”

Bursier în programul Tinere Talente, Fundația Principesa Margareta a României, național

Miruna Iancu urcă Țopăit pe scena unei săli cu pereți verzui-aurii de la Ateneul Român. Poartă teniși crem și pantaloni grena, râde către colegile din sală și-l privește ștregărește pe tenorul Vasile Moldoveanu care o așteaptă lângă pianul negru. Are 20 de ani și pare o copilă, dar când ajunge pe scenă și își caută notele în înălțimea plafonului, devine serioasă.

La semnul din braț al maestrului Moldoveanu, Miruna se avântă fără emoții în Aria Lunii din Opera Rusalka de Antonin Dvorak. Buzele pline dansează și sunetele ies ondulate și blânde, apoi urcă până când îți dau fiori.

„Vibrează-le! Să nu fie sunetul drept! Cu armonie, fără să forțezi! Fără impostajie!”, întrerupe tenorul care cântă încet alături de ea.

„Să nu te surprindă dacă la concert o să încep să urlu odată cu tine. Îmi place aria asta de mor! Numai că nu înțeleg o boabă”, glumește Moldoveanu despre libretul ceh. Miruna reia ori de câte ori e nevoie, de parcă ar face cel mai simplu lucru din lume. Privește în zare, unde Moldoveanu îi arată sunetele: „Acolo! Gândim locul. Vizualizăm!”. Tenorul Moldoveanu are 80 de ani și a venit special de la Monte Carlo pentru un masterclass de canto clasic cu bursierii Fundației Principesa Margareta. Pentru Miruna e fascinant să-și lucreze vocea cu „o pagină de istorie”. Maestrul care o laudă, o mângâie pe obraz și o aplaudă, a cântat de peste 100 de ori la Metropolitan Opera din New York.

Cu o mamă profesoară de muzică și un tată chitarist, Miruna nu avea cum să nu iubească scena. Acum în anul IV la Conservator, glumește că a mai făcut o dată facultatea, pe când mama ei era studentă, iar ea era un copil de grădiniță care o însoțea la cursuri și examene. A început studiul pianului la 5 ani, iar în paralel participa la concursuri de folk și la competiții de tenis de câmp. A descoperit opera după ce a ascultat un DVD cu soprana Maria Callas, a trecut-o un fior și a știut imediat că ăsta e drumul pe care vrea să pornească. „Opera mi-a pus capac!”, glumește și astăzi.

Repetă ore în șir transpunându-se total în stările și situațiile personajelor. Din când în când, atingea momente de magie, în care timpul și spațiul se topeau. Ca la olimpiada națională din clasa a XII-a când toată lumea i-a spus că a cântat cum nu mai cântase niciodată, iar ea aproape că nu-și amintea ce s-a întâmplat. Știa doar că vrea să fie prima pe țară și să intre fără admitere la Conservator. Și așa a fost, pentru că până acum n-au fost țeluri pe care Miruna să și le propună și să nu le ducă la bun sfârșit.

„Antrenamentul” unei soprane poate duce la accidentări care te reduc la tăcere. Vânzătoarele de la magazinele de lângă Conservator își dau seama când Miruna e în pauză vocală și nu se uită ciudat când le scrie pe un bilețel ce vrea să cumpere.

„Mai rotund! Mai însoleiat!”, șoptește blând tenorul și se bucură odată cu ea de fiecare notă, până când ajunge la finalul ariei.

„Mai facem o dată?”, întreabă Miruna după ce bea grăbită o gură de apă. E momentul ei și n-o să-l lase să treacă fără să dea tot ce poate.

Vacanță de vară la Costești

Centrul de zi, Asociația Hercules, Costești, jud. Argeș

E trecut de 11 și sunt peste 36 de grade în orașul Costești. E Sfântul Ilie și mai toți copiii din zonă abia așteaptă să se ducă la „bâlci” și să se dea în „comedii”, pe înserat. Până atunci, curtea Centrului de Zi Hercules răsună de vocile unei cete pestrițe de vreo 20 de pici.

Stau în cerc pe iarba verde, toți cu ochii la Marian, instructorul educațional cu zâmbet de ursuleț de pluș, pe care îl imită la fiecare comandă. „Galop!”, strigă el și copiii își bat palmele de pulpe. „Obsta-col la dreapta!” și ceata sare. „Baltă!” și cu toții se țin de nas pentru o scufundare. „Paparazzi!” și piticii scot sunete de declanșator. Două eleve de clasa a IX-a, venite pentru prima oară să facă voluntariat la centru, aranjează desenele copiilor și cocorii de hârtie pe care i-au tot împăturit împreună de la nouă dimineața de când au năvălit copiii. În bucătărie miroase a supă cu găluște și a varză călită.

Marian își ia chitara și dă tonul: „Am o căsuță mică așa așa așa/ Și fumul se ridică așa așa așa”. Copiii se iau după el și cântă din ce în ce mai repede și din ce în ce mai tare, până când ritmul ajunge să semene cu un cor din desene animate. Distracția continuă cu „Țăranul e pe câmp” și „Carolina”. Copiii dansează, cântă „O cunosc pe Carolina, e o fată ca-n povești” și bat din palme, chiar dacă unii au 7 ani și alții 14.

În cercul condus de Cătălin, nu par să existe diferențe. Toți au probleme acasă cu părinți plecați în străinătate sau despărțiți, violență, sărăcie. Pentru unii, masa de prânz pe care o vor lua aici va fi singura masă. Când copiii ajung la centru însă, problemele adulților rămân ale adulților – de rezolvat și discutat cu asistentul social de la Asociația Hercules. Pentru ei e timpul pentru desen, joacă, calculator, fotbal, rummy, cărți, chitară, pian și excursii. Chiar dacă după-amiaza se întorc tot la greul de acasă, pentru Petruța Stănescu, coordonatoarea centrului, e important să le arate copiilor că viața poate fi și altfel. „Sunt amărâți, victime colaterale ale sărăciei. Când vin aici vreau să fie fericiți, curați, frumoși.” De-asta le atrage atenția să păstreze ordinea, le povestește cum a făcut rost de fiecare obiect din centru și îi implică la

confectionat măștișoare și felicitări de Crăciun din care strâng fonduri pentru alte activități.

Când aburii prânzului răzbat până în curte, Petruța le anunță pe voluntare că au venit părinții să le ia.

– V-a plăcut la noooooi?, le întreabă Petruța.

– Daaaa!, răspund voluntarele într-un glas apoi promit să le povestească și colegilor de clasă că e nevoie de ei și în timpul anului când vin toți cei 50 de copii, nu doar în vacanță.

Înainte să plece, fetele strigă către copiii care își fac de lucru cu chitara sau la mesele de șah și rummy: „Îmbrățișare de gruuuup!”.

Un ghem de mânuțe le îngrămădește. Copiii râd pe înfundate, și strâng tare.

PETRUȚA STĂNESCU ȘI COPIII DE LA HERCULES

Education for All

Sometimes, what makes the difference between going to school and dropping out has nothing to do with education. There are children who have no one to help them with homework. Children who cannot afford the instrument at which they excel. Children who study in schools without running water, walk for miles to get to school and don't have the necessary clothes and notebooks. That is why, Vodafone Romania Foundation works with teachers and nonprofits to create places where children feel safe and worry only about school and playing games, not about the adults' problems. These safe places help them grow to their full potential.

And as learning is not exclusive to children, we also support nonprofits who help adults learn a new job, specialize those who work for others or promote models of good-doing to the masses.

Education in numbers:

Total investment: 4,521,023 lei
22% of the total budget

Beneficiaries: 10,467
Of which children: 5,696

La rădăcina problemelor din sănătate

Spitale învechite. Aparatură depășită. Pacienți cu boli cronice grave care stau la zeci de kilometri de medicul specialist. Oameni care n-au fost niciodată la doctor. Am numărat doar câteva dintre problemele din sistemul de sănătate, probleme care ne afectează, în mai mare sau mai mică măsură, pe toți, indiferent unde locuim, dar mai mult pe cei vulnerabili – copii, vârstnici, oameni care stau la țară, oameni fără asigurare medicală. Și chiar dacă uneori vezi mai repede rezultatele dacă alegi să sprijini cazuri individuale, credem că lucrurile se schimbă cu adevărat dacă mergi la rădăcina problemelor din sănătate și încerci să le rezolvi acolo. Să modernizezi spitale. Să cumperi aparatură nouă. Să elimini distanța dintre pacient și specialist. Să duci serviciile medicale acolo unde nu le-a mai dus nimeni. Să renovezi centre de transfuzie sanguină. Este o muncă grea – trebuie să găsești parteneri capabili și dedicați, trebuie să aloți fonduri semnificative, trebuie să accepți faptul că proiectele de mare anvergură, precum construirea unei secții noi de spital, vor avea întârzieri, piedici, momente de deznădejde. Dar dacă vei continua să crezi că aceasta e cea mai bună soluție pentru ca toți copiii cu probleme de sănătate să aibă acces la cei mai buni medici, vei găsi puterea să mergi mai departe.

Aceasta este viziunea noastră pentru îmbunătățirea serviciilor de sănătate din România și am reușit să mișcăm lucrurile în direcția cea bună: de la modernizarea unor secții vitale din spitalele pentru copii la folosirea telemedicinii și a aplicațiilor mobile pentru a monitoriza pacienții aflați la distanță. Toate contribuie la o șansă mai bună la o viață sănătoasă.

Sănătatea în cifre:

Total investit:

10.575.106 lei

Am ajutat: 414.214 oameni, din care

54.142 copii

RAVINDER TAKKAR, CEO ȘI PREȘEDINTE VODAFONE ROMÂNIA,
LA LANSAREA CARAVANEI DE PRIM-AJUTOR „FII PREGĂTIT”

Proiectele noastre de sănătate

Organizație	Proiect	Județ	Buget (RON)
Asociația „ClowniMed”	Terapie prin zâmbet în rândul copiilor spitalizați, al copiilor cu autism și al celor cu sindrom Down din București	București	151.294
Asociația Caravana cu Medici	Clinica mobilă	Național	171.402
Asociația Caritas Alba Iulia Asistență Medicală și Socială	Tehnologia mobilă pentru bătrânii asistați la domiciliu (Programul Connecting for Good)	Alba, Covasna, Harghita, Hunedoara, Iași, Satu-Mare, Mureș	252.000
Asociația Dăruiește Viață	Informatizarea Centrului de Transplant de la Spitalul Sfânta Maria din București (Programul Connecting for Good)	București	495.000
Asociația Dăruiește Viață	Ajutor victime Colectiv	București	202.500
Asociația Inima Copiilor	Extinderea soluției de telemedicină în sistem 4G Videostreaming, pentru nou-născuți	București	1.110.365
Asociația Inima Copiilor	Achiziția unui sistem de neuronavigație, Spitalul Marie Curie din București	București	1.097.459
Asociația Little People România	Reducând diferențele îngrijire psihosocială pentru copii și tineri cu cancer	București, Tg. Mureș	122.405
Asociația Little People România	Hai la joacă cu Leul Curajos (Programul Connecting for Good)	Cluj, Timiș, Constanța, Iași, București, Mureș	314.175
Asociația MagiCAMP	Bucătărie pentru MagiCAMP	Dâmbovița	301.157
Asociația MagiCAMP	Ajutor victime Colectiv	București	135.000

Asociația Neurocare	Epilepsia se poate vindeca (Programul Connecting for Good)	București	418.541
Asociația PAVEL	Investiție în sustenabilitate	București	74.250
Asociația REACT	O șansă pentru viață - Renovarea centrelor de transfuzii locale și din București	Buzău, Cluj-Napoca, Giurgiu, Iași, Slatina, Suceava, Târgu-Jiu, București	1.563.750
Asociația REACT	O șansă pentru viață - Campanii mobile de donare de sange	Hunedoara, Olt, Teleorman	62.145
Asociația REACT	O viață poate depinde de tine	Mureș, Neamț, Prahova, Argeș, Brașov	51.840
Asociația REACT	Controlin (Programul Connecting for Good)	30 de județe și București	172.200
Asociația REACT	Ajutor victime Colectiv	București	25.000
Asociația Samaritenilor din România	SOS surdo-muți (Programul Connecting for Good)	Național	108.480
Asociația Sprijin pentru Diabet	Telemedicina pentru copilul insulino-dependent (Programul Connecting for Good)	București	534.150
Fundația de Ajutor Medical Profilaxis	Împreună pentru sănătate (Programul Connecting for Good)	Timiș, Caraș-Severin	420.075
Fundația Hospice Casa Speranței	MobiHope (Programul Connecting for Good)	Brașov, Făgăraș, Zărnești, București	262.188
Fundația Hospice Casa Speranței	Instruirea angajaților noului hospice București	București	231.580
Fundația Mihai Neșu	Centrul de recuperare pentru copii cu dizabilități	Oradea	314.340
Fundația Motivation	Recuperare inteligentă prin tehnologie	Național	125.420

Fundația Motivation	Call-center pentru persoanele cu traumatisme ale coloanei vertebrale (Connecting for Good)	16 județe și București	40.498
Fundația pentru SMURD	Dotarea unității de primiri urgențe a Spitalului Clinic de Urgență pentru copii „Grigore Alexandrescu”	București	1.350.003
Fundația Regina Maria	Policlinica Socială nr. 2	București	303.527
Fundația Ringier	Ajută copiii!	București	66.352
Fundația Special Olympics Romania	Atleți sănătoși	30 de județe și București	53.010
Societatea Crucea Roșie România	FACE 2015	București	45.000

FUNDAȚIA VODAFONE ROMÂNIA ȘI PARTENERII DIN PROGRAMUL CONNECTING FOR GOOD

Programul strategic Connecting for Good

Accesul general la telefoane inteligente și ceea ce se numește „internetul lucrurilor”, care face posibilă conectarea la diferite aparate prin internet, a schimbat complet unele domenii medicale, cum ar fi controlul diabetului sau precizia la care poate ajunge o operație neurologică. Am dorit ca aceste lucruri să fie disponibile și pentru români – mai ales că trăim într-o țară în care mulți trăiesc încă izolați sau departe de serviciile medicale necesare – și astfel am creat programul strategic Connecting for Good, în care organizațiile neguvernamentale au putut să propună proiecte de tehnologie care înlesnesc accesul la sănătate și servicii sociale pentru toate categoriile de populație. De la lansarea din 2012, aproape 50 de proiecte au fost finanțate până acum prin acest program, o investiție de 3,5 milioane de euro care a schimbat viața a 30.000 de oameni.

Printre schimbările pe care le-am sprijinit în 2015 (19 proiecte) se numără:

- Diagnosticarea mai ușoară a autismului printr-un hotline disponibil părinților îngrijorați
- Diagnosticarea corectă a epilepsiei prin dotarea unor spitale cu aparate EEG performante
- Controlul diabetului tip 1 la copii prin instalarea unor senzori de glicemie și a unor pompe de insulină fără fir și monitorizarea permanentă a stării copiilor printr-o aplicație pentru smartphone și smartwatch
- Operații mai sigure și recuperare mai rapidă pentru copiii cu tumori cerebrale prin dotarea unui spital cu sistem complex de neuronavigație
- Accesul instant la medici specialiști fără să părăsești satul natal printr-un serviciu de telemedicină dedicat zonei rurale
- Serviciu de urgență pentru persoanele cu deficiențe de auz și vorbire

Telemedicină – eliminarea distanțelor

Una dintre cele mai importante aplicații ale tehnologiei este posibilitatea de a oferi servicii medicale la distanță în aceleași condiții ca atunci când medicul specialist este prezent. Aparatura și transmiterea de date disponibile actual fac posibilă consultarea rapidă, dar și urmărirea progresului unui pacient, fără să fie nevoie să se deplaseze nici medicul, nici pacientul.

Pentru un vârstnic greu deplasabil, un copil cu boală cronică, o victimă a unui accident care se recuperează acasă sau pentru oricine stă în zona rurală, accesul la medic prin telemedicină îi poate salva viața. Pentru cadrele medicale, telemedicina înseamnă că pot fi în mai multe locuri în același timp. Iar pentru sistemul de urgență, telemedicina înseamnă, pe lângă eficiență mai mare, costuri mult mai reduse: acolo unde înainte putea merge doar un medic, acum poate merge un paramedic care transmite datele și știe să urmeze recomandările specialistului.

În 2015, am sprijinit implementarea a opt proiecte de telemedicină:

- Tehnologie și aplicație pentru controlul diabetului tip 1 la copii
- Diagnosticarea performantă a epilepsiei prin dotarea cu aparatură EEG a Spitalului Clinic de Copii Victor Gomoiu
- Tehnologie pentru accesul la servicii medicale în județele Timiș și Caraș-Severin
- Tehnologie pentru tratarea plăgilor cronice la distanță
- Tehnologie și software care permit măsurarea tensiunii arteriale și transmiterea datelor în timp real către medicul cardiolog
- Tehnologie pentru monitorizarea complexă a semnelor vitale ale nou-născuților de la terapie intensivă de la Spitalul Marie Curie
- Tehnologie pentru controlul diabetului la adulții cu tip 1 și 2
- Tehnologie accesibilă vârstnicilor care le permite să sune cu un singur buton când au nevoie de ajutor, iar asistenților medicali să le supravegheze starea de sănătate în timp real, de la distanță

Florianda fără frică

O șansă pentru viață - renovarea centrelor de transfuzii, Asociația REACT, Buzău, Cluj-Napoca, Giurgiu, Iași, Slatina, Suceava, Târgu-Jiu, București

La șapte dimineața, medicul Florianda Neagu intră în curtea Centrului de Transfuzie Sanguină al Municipiului București, unde este șef de secție la departamentul de colectări sânge. Femeia alunecă pe holurile centrului cu pași mici și rapizi, ajunge în biroul său, înviorat de câteva plante decorative și își ia halatul alb. La 7:30 încep consultațiile.

Dacă apare vreo problemă, Florianda trebuie să meargă în camera de urgență. Și iată că problema nu se lasă așteptată. E ora 10, 22 iulie. Un bărbat tânăr a avut un atac de panică după ce a donat sânge, așa că Dr. Neagu urcă repede la camera de gardă, un etaj mai sus. Pe ușile de sticlă sunt desenate inimioare înalte de doi-trei centimetri.

Trupul mărunț al Floriandei te poate păcăli că e o femeie firavă, însă vocea fermă are un efect liniștitor instant asupra donatorilor. Stă alături de tânărul care a avut un atac de panică până când își revine. Dr. Neagu s-a călit în anii muncii în comuna Dobra, de pe malul drept al râului Ialomița. Fiind singurul medic din comună, a asistat nașteri, a tratat și ascultat trei generații.

Când s-a mutat la Centrul de Transfuzie Sanguină București, în 2003, a uimit-o că fluxul de donatori nu se oprește niciodată. Când îți pierzi speranța în omenire, e de ajuns să privești cei peste 200 de donatori care vin zilnic. Unii sunt mânați de dorința de a salva pe cineva apropiat, alții vin pentru beneficii materiale ca bonuri de masă sau abonament redus la metrou. Cei mai mulți vin, însă, pentru că vor să ajute necunoscuți care au nevoie de sânge. Pentru că sângele nu poate fi stocat pentru mai mult de 42 de zile, e nevoie mereu de noi donatori.

De când a venit Florianda la Centrul de Transfuzii București, unul dintre lucrurile care s-a schimbat cel mai mult a fost aspectul secției. Cu sprijinul Asociației React și cu finanțarea Fundației Vodafone România, renovarea a început în 2012 și s-a făcut pe etape. Nu poți să procedezi ca și când ai renova o casă, muți tot mobilierul undeva

și zugrăvești în câteva zile. Activitatea Centrului de Transfuzie nu se poate suspenda, așa că procesul de renovare a fost treptat, povestește Florianda.

Au început cu sala de așteptare, care, înainte de renovare, arăta ca o peșteră: friguroasă, cu igrasie, pereții scorojiți. Au dat jos vopseaua în ulei de dinainte, au pus rigips, iar unde a fost nevoie au pus gresie și faianță. Apoi au modernizat punctele unde se face anamneza și zona de recoltare. Au zugrăvit toate spațiile, au recompartimentat, au schimbat instalațiile, ușile, ferestrele. A urmat renovarea băncii de sânge, locul unde se stochează și testează sângele. În 2016 vor moderniza laboratorul de imunologie, care face niște testări mai profunde ale sângelui, mai ales ale sângelui care ajunge la copiii cu boli grave, precum leucemie. Pe rând, fiecare componentă a devenit igienică, primitoare, performantă, un loc în care donatorii, dar și personalul medical, se simt bine și își fac treaba bine.

Florianda Neagu spune că doctorii care lucrează în centrele de transfuzie sunt oarecum invizibili, iar meseria lor e privită ca un fel de „Cenușăreasă”. Dar ea știe că munca lor e uriașă pentru că mănuiesc substanța vieții, care nu își pierde gloria la miezul nopții, ci numai după 42 de zile. Dar în fiecare dimineață stau la poartă alți donatori.

Hartă pentru viață

Harta Serviciilor Oncologice, Asociația M.A.M.E., național

Înainte de amiază, la sfârșitul lui iulie, familia Minescu se află în curtea Institutului Oncologic București (IOB). Daniel, care are șase ani, tocmai a ieșit de la o tomografie computerizată și stă acum între părinți, pe o bancă de sub un tei. Pomeții bronzăți abia i se văd, căci șapca îi acoperă fața în timp ce se joacă pe telefon.

Pe băiat a început să-l doară burta prin decembrie 2014. O zi avea dureri, o zi îi treceau, „de parcă ar fi mâncat ceva ce nu i-a priit”, spune mama. Medicii de la Spitalul Petrolul Ploiești, unde a făcut primele analize, care au ieșit bine, le-au spus părinților că băiatul e sănătos. Mama, 39 de ani, o femeie mărunță, care-și poartă părul scurt, nu putea să se liniștească, așa că, după ce s-a sfătuit cu soțul, a făcut programare la o clinică privată. De acolo, i-au trimis la Oncologie la București, unde au aflat, în aprilie 2015, că Daniel avea neuroblastom, stadiul IV, o tumoră malignă abdominală. Părinții nu și-au imaginat niciodată că vor trece prin asta.

În timp ce Daniel făcea ședințele de chiomioterapie de la IOB, mama și tatăl căutau asociații care să-i ajute să ajungă la o clinică din străinătate pentru operație, așa cum le-a recomandat medicul care s-a ocupat de băiat. Organismul lui răspunsese bine la tratamentul cu citostatice. Tatăl, un bărbat de 40 de ani, cu voce blândă, își amintește că l-a întrebat pe doctor: „Dacă ai avea un copil, unde l-ai opera?”. Ar fi fost indicat în Germania sau în Turcia. Părinții au sunat la mai multe asociații care le-au promis că îi ajută, însă i-au amânat încontinuu. În iulie, anul trecut, au ajuns la Asociația M.A.M.E și-atunci și-au recăpătat speranțele. Asociația a făcut, cu ajutorul unei finanțări de la Fundația Vodafone România, o hartă interactivă a serviciilor medicale oncologice disponibile în Europa. A făcut-o tocmai pentru că cei mai mulți pacienți și familiile lor nu știu unde să înceapă să caute cel mai bun loc, cu cea mai multă experiență în tratarea tipului de cancer care îi afectează.

Cu ajutorul hărții, managerul de cazuri medicale al ONG-ului a selectat câteva clinici din Europa, după care a ales o instituție din Turcia, împreună cu părinții. Familia a fost de trei ori în Istanbul. Prima dată, doctorii l-au examinat pe Daniel la un computer tomograf, să vadă dacă îl pot opera, iar atunci le-au zis să revină după ultimele două ședințe de chimioterapie din țară. A doua oară, au mai făcut o tomografie și l-au programat pentru operație. Familia a strâns cei 30.000 euro pentru extirparea tumorii cu ajutorul unei campanii făcute de asociație, pentru că aveau doar 7.000 puși deoparte. „Iarna mai plecam pe șantier navale și așa am strâns banii”, spune tatăl. A făcut tapițerie pentru canapele pe vapoare de croazieră și așa și-a luat o mașină, pe care unii apropiați l-au sfătuit să o vândă când s-a îmbolnăvit băiatul. Dar n-a vrut, pentru că știe că s-ar fi descurcat greu cu transportul la spital: de la Boldești-Grădiștea până la București face 80 de km.

Operația a avut loc în octombrie și s-a încheiat cu bine. Cu toate acestea, părinții trebuie să-și aducă băiatul în continuare la control, pentru că boala poate să recidiveze. În unele zile, Daniel pune întrebări la care nici mama, nici tata nu au un răspuns: „De ce trebuie să mai venim la spital?”. Între timp, încearcă să își continue viața normal: l-au înscris în clasa pregătitoare și speră că Daniel se va simți bine și va putea să meargă în toamnă la școală.

450 ml

O șansă pentru viață, Asociația REACT, național

Pe Cicerone Herescu nu a trebuit să-l convingă nimeni să doneze sânge. Prin 2007, când a venit primul mail în care angajații companiei Vodafone erau întrebați dacă ar dori să doneze în cadrul unui program lansat de Fundația Vodafone România, s-a înscris și s-a dus să vadă dacă e eligibil. Nu mai făcuse asta niciodată și a avut puține emoții când i s-a spus ce cantitate de sânge i se va lua – 450 ml, plus trei eprubete de cinci ml și de trei ml. „Am văzut că n-a fost un capăt de lume, nu m-am întins pe jos, și am zis: de-acum încolo, donez.” Nouă ani mai târziu, continuă să doneze de două-trei ori pe an.

Cicerone e Product Manager, are 38 de ani și lucrează la Vodafone din 2004. Donează în sesiunile organizate la sediile companiei pentru că este foarte comod și igienic. Cadrele medicale vin la sediu, așa că nu trebuie să aștepte la cozi și se poate întoarce imediat la lucru.

Ca multor alți donatori veterani, îi place să fie printre primii care donează, așa că pe la 8:30 dimineața se duce la etajul unde se organizează recoltarea și completează formularul cu întrebări cum ar fi când a consumat ultima oară alcool, cât fumează, dacă a fost în vreo țară cu risc de epidemii. Cu o înțepătură în deget i se verifică apoi nivelul hemoglobinei, un doctor îi ia tensiunea și, dacă e nevoie, îi mai pune întrebări suplimentare. Dacă totul e în regulă, și mereu a fost în cazul lui, se întinde pe pat ca să i se recolteze sânge. Uneori, apare un mic disconfort în timp ce stă pe pat sau când se ridică, dar și-a dat seama în timp că starea lui ține mult și de auto-sugestie. „De multe ori simți într-adevăr că te ia o senzație de leșin, dar trebuie să-ți repeți constant că ești bine, nu leșini, nu te faci de râs.”

Cicerone are 1,83 metri și 95 de kilograme. Are tensiunea mică, ceea ce face ca sângele să curgă mai încet și să trebuiască să „molfăie” o mingiuță de cauciuc în mână pentru a-i spori viteza. De ceva vreme, recurge la un alt truc: bea o cafea înainte, cât să-și crească tensiunea la 14 și să scadă astfel timpul petrecut cu donarea efectivă, care oricum e destul de scurt. Dacă la început era gata în cam 17 minute, acum, datorită cafelei, îi ia cel mult 10 minute.

În general, se pun patru paturi în cameră, două pentru mâna stângă și două pentru dreapta. Fiind dreptaci, Cicerone preferă să fie înțepat la degetul și la mâna stângă. Preferă la degetul stâng, pentru că folosește mult mouse-ul în timpul zilei, și e un chin jena insistentă cu care rămâi după înțepătura în deget. „Crede-mă, nimic nu doare mai rău decât acea înțepătură.” În plus, vrea să poată avea o mână întreagă cu care să apese pe brațul înțepat. Imediat cum asistenta scoate acul din venă, trebuie să apeși cu putere, altfel te alegi cu o echimoză de toată frumusețea. A pățit-o și el o dată, când a apăsas pe lângă locul unde a fost înțepat, și s-a trezit cu jumătate de braț învinețit.

Soției lui îi e frică de ace, deci nu a fost rost s-o convingă să doneze, dar la fiecare sesiune înscrie cel puțin cinci oameni. Dacă vine vreun coleg nou la Vodafone România, când e sesiune de donare îl întreabă dacă nu vrea să se alăture. Se mândrește cu faptul că a convins să doneze și o colegă care are grupa cea mai rară de sânge, AB RH negativ. „I-am spus: hai că vii cu mine, facem glume, ne distrăm, ceea

ce s-a și întâmplat, pentru că noi nu putem să stăm liniștiți și calmi pe paturile alea de donare, suntem aceiași nebuni care mergem de nouă ani de zile.”

Mulți angajați se cunosc cu asistentele, au preferințe privind cine vor să-i înțepe. Un coleg își face selfie-uri în timp ce donează, altul citește pe telefon. Cicerone are doi prieteni, soții Muntean, care sunt ca și el donatori de la începutul programului. Între el și Cristian s-a născut chiar și o competiție în glumă în care Cicerone simte că nu are sorți de izbândă. „El e nemesul meu. Niciodată n-am reușit să-l înving la viteză. Scorul lui e cam șapte, al meu e cam nouă minute,” spune Cicerone.

Din păcate, numărul donatorilor la nivel național scade de la an la an, ceea ce face cu atât mai important gestul colegilor lui. (După o sesiune de donare în sediile Vodafone încă se strâng 60-70 l de sânge.) Anul ăsta, Cicerone a prins deja trei sesiuni de donare și știe că și la cea din iarnă va fi acolo, alături de veterani și noi voluntari, să dea cei 450 ml care pot salva vieți.

Cum ajută tehnologia performantă la diagnosticarea epilepsiei

Epilepsia se poate vindeca, Asociația Neurocare, național

Primul pas în a ști dacă cineva suferă de epilepsie sau doar a suferit o sincopă este consultul cu un electroencefalograf (EEG). Aparatul arată cum funcționează creierul, care e ca un fel de rețea electrică în care sunt băgate în priză diverse aparate. „Imaginează-ți un televizor pe care îl pui în priza creierului și vezi ce e înăuntru”, explică Magdalena Sandu, medic specialist în neurologie pediatrică la Spitalul Clinic „Victor Gomoiu” din București. „Numai că trebuie să știi limba străină în care se desfășoară emisiunea.”

Înainte să pună diagnosticul de epilepsie, medicii fac cât mai multe analize ca să vadă dacă nu cumva e vorba de o altă afecțiune neurologică. Instrumentul de bază pentru analize e tot EEG-ul, iar secția de neurologie pediatrică de la „Victor Gomoiu” are acum două aparate noi și performante pe care spitalul le-a primit în 2015 prin Fundația Vodafone România și fără de care Magdalena nu se mai vede lucrând.

În primul rând, cei din secție aveau nevoie de un EEG cu monitorizare video care să permită o înregistrare de mai mult de două ore. În al doilea rând, acum, când unui copil i se fac analize, el are o libertate de mișcare de până la 250 de metri, în condițiile în care cu aparatul vechi nu se putea deplasa în timpul analizei, adică aproximativ două ore. Aparatele noi au și senzori prin care Magdalena poate să vadă cum respiră și cum clipește copilul și cum i se contractă mușchii, ceea ce, la fel, aparatul vechi nu-i permitea. În plus, poate să capteze imaginea cu ceea ce vede EEG-ul și cu tot cu traseul făcut de aparat, pe care i le poate arăta unui specialist atunci când are nevoie de ajutor.

Dintre cele două aparate noi, unul are 32 de canale (32 de electrozi care se plasează pe capul pacientului), iar celălalt, 64. Cu cât mai mulți electrozi poate folosi, cu atât poate izola mai bine un focar epileptic (dacă diagnosticul e de epilepsie), care intră sub monitorizare chirurgicală. Dacă, în ultimă instanță, soluția prin care un copil poate scăpa de crize e chirurgia, atunci focarul respectiv e studiat pentru ca un

specialist să vadă dacă poate fi scos. De la primirea aparturii, medicii au pus sub monitorizare chirurgicală 300 de copii, care astfel au avut norocul să aibă un tratament țintit, cu cât mai multe șanse de reușită.

Mai mult, Mădălina se poate consulta acum cu specialiștii în neurologie din cele mai avansate țări pentru că dotările tehnologice sunt la același nivel cu secții de neurologie din Belgia sau Statele Unite. O limbă tehnologică în comun înseamnă și că fiecare copil are o șansă mai bună la un diagnostic rapid și corect, girat de mai mulți specialiști. Și, dincolo de plăcerea profesională de a lucra cu aparatură performantă, acesta e scopul final al fiecărei zi de muncă și de învățare a Mădălinei.

Valiza cu sănătate

Împreună pentru sănătate, Fundația de Ajutor Medical Profilaxis, Timiș și Caraș-Severin

Patruzeci de kilometri dus. Patruzeci de kilometri întors. În fiecare zi, medicul Dana Paica, 46 de ani, își ia valiza cu EKG-ul portabil și o mulțime de medicamente de inimă și se duce și se întoarce 40 de km. Drumul, între Timișoara și comuna Ghilad din județul Timiș, a devenit o linie a vieții pentru cei 2.000 de oameni care locuiesc aici și nu au acces la servicii medicale specializate. Dr. Paica nu duce cu ea specialiști, cu excepția unui cardiolog și a unui internist care o însoțesc pe rând, ci folosește telemedicina, adică tehnologia care îi permite să transmită analizele în timp real la specialiști și acestora să diagnosticheze și să prescrie tratamente de parcă ar sta în fața pacientului.

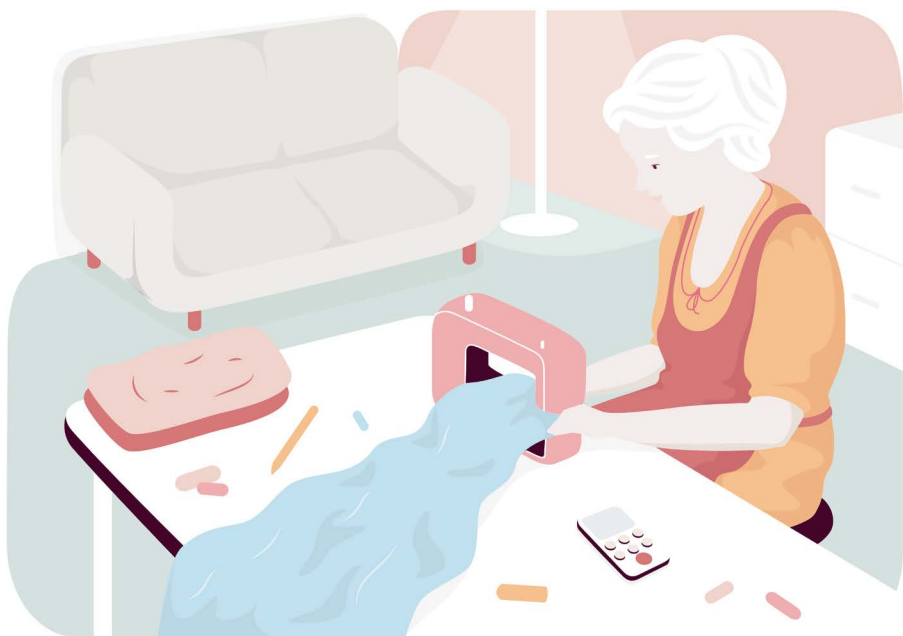
Ghilad este o comună frumoasă, cu străzi largi, copaci de-a lungul lor și case bine întreținute, cu acoperiș de țiglă roșie. Are școală, grădiniță, dispensar, apă curentă purificată cu ozon, internet, cablu și autobuze către Timișoara din oră în oră. În spatele gardurilor înalte sunt curți întinse, cu grădini și animale. În curțile și casele acestea stau, însă, în multe cazuri, oameni în vârstă și singuri. Cum e Veronica Bocșan, 58 de ani. „Copiii sunt în Portugalia de mulți ani”, spune femeia. „Am crescut nepoții și apoi au plecat și ei și am rămas singură.” Îi este greu să ajungă singură la Timișoara la un spital ca să fie consultată pentru hipertensiune arterială, care îi dă amețeli și nu o lasă să-și îngrijească grădina. S-a bazat pe tratamentul medicului de familie care, în lipsa unor analize complexe, cum e un EKG, i-a dat ce a considerat că e mai bun, dar nu i-a schimbat cu nimic situația.

Când a întâlnit-o dr. Paica, la puțin timp după ce deschisese centrul de diagnostic din Ghilad, în august 2015, cu finanțarea Fundației Vodafone România, femeia „mergea sprijinindu-se de garduri”, spune medicul. Avea tensiunea 260/130, adică risca oricând să facă un accident vascular cerebral sau unul cardiac. Primul lucru pe care l-a făcut a fost un EKG care să-i urmărească bătăile inimii și pe care l-a transmis imediat specialiștilor din Clinica Profilaxis din Timișoara. Medicul

efectuează analiza, aparatul EKG e conectat la un modem performant și datele ajung instant la specialist, care le vede pe ecranul din fața sa la fel cum îl vede Dr. Paica. Așa au descoperit că doamna Bocșan avea nevoie de altă analiză, mai detaliată. „M-a dus Dana la Timișoara cu mașina ei și mi-au pus un aparat care măsoară tensiunea 24 de ore”, își amintește femeia. „A plătit ea taxa de 100 de lei.” După această analiză, au putut să-i dea un tratament care o ajută: acum are tensiunea 130/70 și poate să lucreze în grădină două-trei ore pe zi.

Cabinetul din Ghilad folosește telemedicina și pentru investigații pentru afecțiuni la ochi, plămâni, ORL și o mulțime de alte boli care pot fi diagnosticate doar de specialiști, cu aparatură dedicată. Pentru toate există, în valiza medicului, un aparat care se conectează prin USB la laptop și apoi transmite datele în timp real. Pentru cei peste 500 de oameni care au fost consultați în ultimul an, valiza, în care medicul mai pune și toate medicamentele de care știe că au nevoie sătenii și pe care le cumpără ea și colegii ei, este un instrument magic în care își regăsesc sănătatea.

Singură acasă cu mobilul

Tehnologia mobilă pentru bătrânii asistați la domiciliu, Asociația Caritas Alba Iulia Asistență Medicală și Socială, Alba, Covasna, Harghita, Hunedoara, Iași, Satu Mare, Mureș

Maria Seuciuc, 81 de ani, e văduvă de 20 de ani și trăiește singură în căsuța ei din comuna Ojdula, Covasna. Curtea e aranjată și curată, iar din radioul din magazie se aude Radio România, cum s-a auzit dintotdeauna. Doar grădina e mai neîngrijită și buruienile mai înalte, pentru că nu mai poate munci ca odinioară.

Doamna Seuciuc e unul dintre cei 520 de bătrâni care au primit acum trei ani de la Asociația Caritas și Fundația Vodafone România un telefon cu un buton roșu de panică, pe care îl poate folosi dacă are o urgență medicală. Telefoanele au taste, ecran și caractere mai mari și sunt conectate la asistenții Caritas din localitatea în care vârstnicii

locuiesc. Aceștia au și o aplicație mobilă prin care pot programa vizitele la domiciliu și pot nota observațiile după fiecare vizită (ora, locul, numele, serviciile acordate). Bătrânii sunt vizitați cel puțin o dată pe săptămână (uneori și zilnic) de un asistent social sau medical. Unii trebuie pansați după vreo intervenție chirurgicală, altora trebuie să le fie monitorizate tensiunea și glicemia, unii au nevoie să fie spălați, să le fie făcute cumpărăturile, plătite facturile sau ridicate rețetele. „Oferim siguranță”, spune Anabella Vatany, 32 de ani, asistent social în comună. „Avem beneficiari care nu au pe nimeni în afară de noi.”

Doamna Seuciuc s-a născut „trei case mai încolo” de unde stă acum. A făcut opt clase și cursuri de croitorie. Are trei copii și cinci nepoți și o pensie mică, ca după 10 ani de lucrat la CAP. Se mai ajută cu pensia de urmaș după soțul ei. A lucrat peste 20 de ani acasă, la mașina de tricatat cumpărată în anii '60. E mândră că putea face și trei flanele pe zi, „până a venit democrația și nu au mai fost comenzi, pentru că toată lumea cumpăra din China”.

Se bucură că e suficient de sănătoasă încât să se descurce singură prin gospodărie. Acum cinci ani a făcut o operație de dezlipire de retină la București și urmează una de cataractă la ochiul stâng. Deși n-a folosit niciodată butonul de panică, merge cu telefonul în buzunarul capotului de casă, căci i s-a mai întâmplat să cadă de câteva ori, din cauza tensiunii.

Au fost cazuri în sat când bătrânii au folosit butonul: un bărbat și-a fracturat piciorul după o căzătură în curte, iar altul, cu probleme psihiice, îl apelează mereu când vrea să stea de vorbă cu cineva – și atunci vorbește cu asistenta medicală (telefonul nu doar că are un buton de panică, dar poate fi folosit pentru convorbiri cu asistenții medicali Caritas și între beneficiari). În cei patru ani, butonul a fost folosit de aproape 1.700 de ori.

Bătrânii care vor să folosească telefonul după închiderea proiectului ar trebui să plătească 10 lei pe lună. Din cei 520, aproximativ 100 își permit să îl păstreze, dar și ceilalți vor rămâne în îngrijirea Caritas.

Doamna Seuciuc nu renunță la telefon, pentru că vrea să îl știe la îndemână. Deși băiatul ei locuiește pe aceeași stradă, în cazul unei urgențe, nici chiar el nu e suficient de aproape.

At the Root of the Healthcare Problems

Outdated hospitals and equipment. Long distances between specialists and chronic patients. People who were never seen by a doctor. These are only some of the healthcare problems and they affect all of us and especially the most vulnerable. We believe that a change can be made only if we address the roots of these problems. Fixing hospitals. Bringing patients and doctors closer through telemedicine. Bringing doctors to places no doctors have been before. Sure, it's more difficult to build a new hospital, to bring the stakeholders together, to follow through. But it's worth it because this is the only way we can create lasting change.

Health in numbers:

Funds: 10,575,106 lei

We helped: 414,214 people

Of which: 54,142 children

Connecting for Good and Telemedicine

Widespread access to smartphones and the progress made in data transmission allows for a new era in medical access: services mediated by technology that is accessible and give instant feedback. In our strategic programme Connecting for Good we helped create almost 50 new services that increase access to medical services for the population at large. With an investment of 3.5 million euro since 2012, we changed the lives of 30,000 people.

Highlights from the 19 projects funded in 2015:

- Hotline for parents to better diagnose autism in children
- EEG equipment for better diagnose of epilepsy
- Technology and software for better management of Type I diabetes in children
- Neuronavigation system for safer neurosurgery and faster recovery for children
- Telemedicine equipment and services for people living in remote villages in Timiș and Caraș-Severin counties

ANA ALEXE ȘI CONDELINA KILIKIDIS, MEMBRE ÎN CONSILIUL DIRECTOR, LA GALA FUNDAȚIEI VODAFONE ROMÂNIA

Șansa de a schimba lumea

Dintre toate lucrurile pe care le facem sub deviza „E normal să facem bine”, credem că cea mai mare schimbare o vedem în zona de voluntariat. Colegi care nu se implicaseră niciodată în proiecte sociale, oameni din corporații care nu se vedeau niciodată într-un ONG, oameni din comunități dezavantajate care nu se gândiseră niciodată că e nevoie și de aportul lor pentru a construi o viață mai bună pentru toți – toate sunt povești pe care le vedem tot mai des și se transformă în normalitatea pe care o căutăm.

Voluntariatul a devenit în timp o valoare intrinsecă tuturor aspectelor muncii noastre. Avem Voluntar de Profesie, proiectul prin care cineva poate lucra șase-nouă luni într-o organizație neguvernamentală cu salariul plătit de noi, dar și voluntariat la donat de sânge, cumpărat cadouri de Crăciun pentru copii vulnerabili sau construit case pentru familii în dificultate. Apoi, din partea cealaltă, a partenerilor noștri, avem multe inițiative duse la capăt cu bine tocmai pentru că au reușit să mobilizeze membrii comunității să ajute la renovarea centrului de zi, la amenajarea unui parc de joacă pentru copii sau la spargerea lemnului pentru noua centrală a școlii.

Voluntariatul a devenit un fel de a fi al nostru, al colegilor noștri și al tuturor colaboratorilor noștri.

Voluntariatul în cifre:

Buget:

1.106.796 lei

1.800 de voluntari

Am ajutat: 3.408 oameni, din care

1.500 copii

Proiectele noastre de voluntariat

Organizație	Proiect	Județ	Buget (RON)
Asociația Lindenfeld	Programul educațional Ajungem Mari - Dezvoltare la nivel național Voluntar de profesie: Ana Maria Cristache	Național	31.212
Asociația Copiii de Cristal	Viitor pentru tinerii cu autism Voluntar de profesie: Andrei Vatra	Brașov	64.395
Asociația Dăruiește Viață	Învăță să arăți că îți pasă Voluntar de profesie: Mihaela Pintilie	București, Brașov, Timișoara	36.819
Asociația Diaconia Ajutor Internațional	Build for Tomorrow 2015	Brașov	649.104
Asociația Focus Forward	Scrisori pentru Moș Crăciun	București	175.688
Asociația Inima Copiilor	Povești din inimă Voluntar de profesie: Diana Marcu	București	65.718
Asociația pentru Prevenția și Lupta cancerului Amazonia	Proiectul navigator de pacienți oncologici Voluntar de profesie: Ovidiu Ursu	București	56.104
Societatea Națională de Cruce Roșie din România, filiala Vrancea	„Rendez-Vous pentru Sănătate în Foișorul Crucii Roșii” - Atelier IT Voluntar de profesie: Andreea Iuliana Drusan	Sat Oreavu, comuna Gugești, Vrancea	27.756

Vodafone Big Marathon România

O tradiție veche a Fundației Vodafone Group, Vodafone Big Marathon a fost găzduit în România pentru prima oară în 2015. Este un eveniment deschis doar angajaților companiei și îi încurajează să strângă fonduri pentru cauzele care îi mișcă. Chiar dacă sunt participanți din mai multe țări, strâng fonduri pentru cauzele locale din țara în care se țin în anul respectiv.

Șaizeci de angajați Vodafone România, cărora li s-au alăturat 27 de colegi din Albania, Irlanda, Italia, Marea Britanie, Olanda, Qatar și Turcia, au strâns 171.976 lei. Fondurile au fost donate către două proiecte din programul Connecting for Good:

- „Controlin” al Asociației REACT, care ajută pacienții cu diabet să monitorizeze cu ajutorul tehnologiei valorile glicemiei și să primească ajutor în situațiile de urgență.

- „Supravegherea pacienților cu probleme cardio-vasculare la domiciliu”, al Asociației Caritas Alba-Iulia Asistență Medicală și Socială, care ajută persoanele cu probleme cardio-vasculare din zone rurale să primească asistență medicală la domiciliu.

Fondurile s-au împărțit în mod egal între cele două organizații.

Scriori pentru Moș Crăciun

Florina Tănase, membră în Consiliul Director

În 2012, când am cunoscut-o pe Andreea, avea 9 ani, 10 frați și mergea la un centru de zi din Sibiu unde eu eram în vizită, să cunosc proiectele Fundației Vodafone România. Era un copil bun care învăța bine. N-am uitat-o.

Înainte de Crăciun, când am început să strângem scrisori de la copiii din proiectele Fundației – scrisori pe care ei le scriu Moșului – am întrebat dacă a scris și ea și când am aflat că da, am luat scrisoarea. Îi cerea Moșului cadouri pentru ea, dar și pentru frații și surorile ei, dovada cea mai bună că e un copil altruist. Așa a început prietenia noastră. I-am luat ce și-a dorit și atunci, și în anii care au urmat, și de ziua ei. Am vrut să știe că cineva îi apreciază toată munca de la școală

și sufletul bun și că merită să primească daruri, chiar dacă părinții ei nu și le permiteau.

Nu cred că povestea mea de Moș Crăciun e diferită de cele ale colegilor mei, câteva sute de angajați ai Vodafone România și ai câtorva companii partenere. Ei nu au avut ocazia să cunoască copilul înainte, ca mine, dar când au luat o scrisoare din teanc au devenit la fel de atașați de copilul care scrisese acele cuvinte. Și cum să nu fii, când îi vezi că își doresc cărți, brazi de Crăciun, dulciuri, bocanci, haine de iarnă pentru ei și frații lor sau tort pentru doamna învățătoare? Noi le recomandăm să ia cât mai multe lucruri de pe listă și uneori, ca să poată face asta și să nu dezamăgească, se strâng doi-trei și cumpără bicicletă.

Mulți dintre colegi păstrează legătura cu familiile copiilor și le fac surprize și în restul anului. Alții aleg altă scrisoare în fiecare an pentru că știu că, orice ar fi, tuturor copiilor li se împlinesc dorințele. Alții se oferă să fie voluntari la strânsul și împachetatul darurilor. E ceva de nedescris când, de la începutul lui decembrie până pe 15, etajul nostru se umple pe zi ce trece cu sute de cutii sau urși de pluș de doi metri înălțime.

Până în 2015, înainte de Crăciun aduceam la București toți copiii care i-au scris Moșului. Le pregăteam spectacol, apoi îi chema Moșul pe fiecare și le dădea cadoul. Era o nebunie, desfăceau tot, se bucurau de fiecare lucru, oricât de mic. Pentru că rupeau cutiile (și cine nu le-ar rupe?) am învățat să pregătim și pungi mari, să poată să-și ducă apoi toate cadourile fără să piardă nimic.

N-a fost de la început așa de simplu. În primul an aveam o mulțime de scrisori care cereau încălțăminte, geci și blugi și nicio măsură pentru ele. Apoi am început să trimitem „spiriduși” care să-i ajute să le scrie, ca să ne asigurăm că au trecut și detaliile mai prozaice.

Vezi impactul imediat și îl vezi și de la an la an. Cine a fost Moș Crăciun o dată va fi în fiecare an. Cine e nou venit în companie află imediat, de la induction (introducerea în activitate), că poate fi Moș Crăciun. Cred că le dăm copiilor o bucurie care nu poate fi înlocuită cu nimic și oamenilor mari le trezim copilul din ei când au scuza să cumpere jucării.

Ceva care rămâne

Build for Tomorrow, Asociația Diaconia, Cristian, Jud. Brașov

Primul șantier la care a participat Ciprian Anastasescu s-a întâmplat în 2007, prin intermediul Fundației Vodafone România. El și colegii lui au umplut atunci vreo două vagoane de tren și au călătorit peste noapte, pentru ca luni dimineața să ajungă pe șantierul pe care aveau să lucreze. Build for Tomorrow asigură construirea de locuințe pentru oameni care muncesc, dar cărora situația materială nu le permite să aibă casa lor. Uneori sunt oameni care stau într-un grajd sau în spații insalubre, alții sunt familii de 10-12 membri care se înghesuie într-o casă veche. Familiile acceptate în program participă activ la ridicarea propriei case și la casele celorlalți beneficiari din comunitatea lor, și trebuie să aibă un venit minim din care să poată returna o rată lunară.

Ciprian are 41 de ani, lucrează la Vodafone România din toamna lui 2005 (cu o pauză de doi ani) și în prezent e consultant IT. Nu se mai implicase niciodată în acțiuni de voluntariat. Când a ajuns pe primul lui șantier, nu avea deloc experiență în construcții. Nu pusese niciodată mâna pe un fierăstrău, decât, poate, în joacă. Cuie mai bătuse, dar mai degrabă ca să atârne ceva pe un perete, nu ca să construiască ceva. Nu își dădea seama exact ce o să iasă, dar a realizat că pe un șantier Build for Tomorrow nu ai nevoie de experiență, cât de bunăvoință și forță de lucru. De lucrările mai dificile se ocupă specialiștii care lucrează cu organizația, ingineri constructori și alți profesioniști.

Voluntarilor li se comunică ce este nevoie să facă, și, de obicei, fiecare își alege de ce anume să se ocupe. „În general, pe șantier, faci ce vrei și faci cât vrei. Nu stă nimeni cu biciul după tine să te muncească. Ideea e să te duci să faci cu plăcere, nu e o corvoadă.”

Construcția caselor durează cam cinci zile, dar în toate acțiunile la care a participat, vreo șapte sau opt la număr, Ciprian a fost prezent doar în primele două zile, când se ridică pereții, se izolează casa pe interior și pe exterior și se pregătește punerea acoperișului. În timp, s-a implicat în tot felul de activități: a tăiat lemne sau a bătut cuie ore în șir, a preparat adeziv pentru polistiren o zi întreagă. „Nu prea ai timp morți, se consumă foarte mult,” spune despre adeziv, pe care trebuia să-l prepare într-un vas foarte mare și apoi să-l distribuie în găleți mai mici. „Dacă participă cam 20 de inși la o casă și 10 pun adeziv, e nevoie încontinuu.”

Ciprian preferă munca în aer liber, nu în interiorul casei, unde e prea cald. N-a făcut chiar o pasiune pentru tâmplărie, dar îi place că acum știe cum trebuie să taie niște lemne ca să se îmbine corect, cum să le așeze ca o structură să aibă rezistență. „După șapte-opt experiențe de genul ăsta, nu zic că m-aș putea apuca să-mi construiesc singur o casă, dar am idee despre ce e vorba. Acum știu ce trebuie să caut. Și e interesant să vezi cum, de la nimic, în două-trei zile aproape că ai un schelet de casă terminat.”

Tot ca voluntar al Fundației, Ciprian a mai participat la o acțiune de făcut zacuscă și conserve pentru familii defavorizate, împreună cu Asociația Diaconia. A mai donat sânge, a strâns cadouri de Crăciun

pentru copii, dar tot construcțiile îi plac cel mai mult și încearcă mereu să atragă noi voluntari de la el din birou. „În primul rând, este foarte plăcut să vezi care este contribuția ta, pentru că rămâne acolo și e izbitoare. Literalmente ești unul din cei 100 de voluntari care, de-a lungul unei săptămâni, au construit acea casă.” Îi place și pentru că nu o percepe ca pe o muncă grea. Pe șantier e tot timpul voie bună, toată lumea vine de plăcere. Se duce acolo cu colegi de departament – „e ca un mic teambuilding, dacă vrei” – dar ajunge să cunoască și colegi pe care-i știe cel mult din vedere, sau să se împrietenească cu coordonatori de șantier pe care i-a tot reîntâlnit la acțiuni. După atâtea ore de muncă, la finalul zilei e rupt de oboseală, dar nu atât de tare încât să nu rămână la întâlnirile de seară organizate de echipă, la care se strâng la discuții și băuturi toți voluntarii.

Odată, Ciprian a prins un final de șantier, când beneficiarilor li se înmânează simbolic cheia casei în care vor locui. „E destul de înduioșător. Se vede pe ei cât de fericiți sunt, cât de mult contează acea casă pentru ei.” Una din bucuriile lui cele mai mari ca voluntar e când trece prin zonă după câteva luni și vede cum arată casa la care a contribuit, terminată și locuită, sau când vine la o acțiune și ridică o casă la câteva sute de metri de cea făcută cu un an înainte. „Simți că participi la ceva, că ai un produs finit. Chiar e tangibil și rămâne.”

Voluntar în afara programului de voluntariat

Programul de voluntariat, Fundația Vodafone România, național

Prietenia dintre Adrian Bolozan, 23 de ani, și voluntariatul a început în 2014, când s-a angajat în Vodafone România. Prima oară s-a implicat în Scrisori pentru Moș Crăciun, un program al Fundației Vodafone România prin care angajații companiei preiau scrisorile unor copii din centre de plasament și își aleg să fie Moș Crăciun pentru unul dintre ei. Așa a aflat de Fundația Chance for Life, care înscrisesse copii în program, și despre centrul lor de zi de la Sulina, unde aproximativ 30 de copii din familii sărace primeau o masă caldă și ore de pregătire datorită unei finanțări de la Fundație.

Pe câțiva i-a cunoscut apoi la concertul de la Sala Radio organizat de Fundație în fiecare decembrie, pentru ca în primăvara lui 2015 să îi și viziteze la Sulina, din proprie inițiativă, și să facă voluntariat. „E

foarte greu de trăit acolo, sunt izolați de toate, iar oportunitățile sunt limitate”, spune Adrian.

Pe 5 iunie, 15 dintre ei au venit la București pentru ziua copilului. Adrian a aflat că își doresc să meargă la patinoar, care nu era în programul pregătit de fundație, așa că a obținut o reducere la un mall și a doua zi le-a plătit tuturor intrarea. În septembrie, împreună cu alți colegi, le-a cumpărat tuturor rechizite și, pentru că a observat că la centru era frig, a mai luat și cinci radiatoare pe care le-a dus luna următoare.

În decembrie 2015 a fost din nou Moș Crăciun, de data asta pentru o fetiță care își dorea haine de iarnă, o păpușă vorbitoare, dulciuri și jucării și s-a implicat în organizarea concertului de la Sala Radio: i-a preluat pe cei de la Chance for Life și i-a așezat la locul lor, a transportat cadourile și a participat la amenajarea foaierului unde copiii urmau să-și primească darurile. Ultima dată, i-a văzut pe cei din Sulina în primăvara aceasta. Fiecare întâlnire cu ei înseamnă „fericire, lacrimi și îmbrățișări și din partea lor, și din partea mea”, spune Adrian.

În octombrie vrea să aplice pentru Voluntar de Profesie, programul prin care nouă luni ar putea lucra pentru centrul din București al Chance for Life. Și pe ei i-a mai ajutat anul trecut, când, timp de două zile, a vândut la un târg de Crăciun produse decorative făcute de copii.

De când se știe, părinții lui au donat hainele și jucăriile pe care el nu le mai folosea unor centre de copii din București, și Adrian a crescut convins că trebuie și el să ajute. Și pentru că prin Fundația Vodafone România a întâlnit oameni în care a avut încredere, și-a găsit repede locul în care e nevoie de el.

The Opportunity to Change the World

"It's normal to do good" is an idea that guides all our actions at the Foundation, but we see it best in the volunteering activities. It touches everyone, from our colleagues to the members of the local communities we support, and everything, from the programs aimed at encouraging volunteering, like Professional Volunteer and Letters to Santa Claus, to people's daily lives and interactions. Volunteering has turned into something normal, just like doing good.

Volunteering in numbers:

Budget: : 1,106,796 lei

1800 volunteers

We helped: 3,408 people

Of which: 1,500 children

Vodafone Big Marathon Romania

A tradition of the Vodafone Group Foundation, Vodafone Big Marathon happened for the first time in Romania in 2015. Sixty Vodafone Romania employees, as well as 27 other runners from Albania, Ireland, Italy, Great Britain, Netherlands, Qatar and Turkey, competed both on track and in raising funds. They raised 171,976 lei, which were donated to two Connecting for Good projects: one that helps patients with diabetes to keep track of their glycaemia and receive emergency help and one that helps people with cardiovascular diseases to receive homecare.

O viață mai bună pentru toți

Cineva care să-ți deschidă ușa și să te întrebe ce faci. Cineva care să te țină de mână să faci primii pași spre independență după ce ai petrecut mulți ani în instituții. Cineva care să te sprijine și să te înțeleagă ca părinte de copil cu dizabilități.

Lumea e plină de oameni care au nevoie de puțin ajutor pentru a avea o viață mai bună. De la vârstnici singuri la copii cu autism și familiile lor, de la tineri dezinstituționalizați la tineri cu nevoi speciale. Uneori, tot ce le trebuie e o voce caldă la telefon. Alteori, au nevoie de sprijin constant pentru tot restul vieții. Ambele însă fac diferența dintre o viață demnă și una în suferință.

Credem că este datoria noastră să ne asigurăm că toată lumea are parte de demnitate. Modul în care o societate are grijă de cei mai vulnerabili membri ai săi e o măsură a nivelului ei de civilizație. Așa că ne bucurăm că putem, alături de partenerii din toată țara, să punem umărul la ridicarea acestui nivel. Sprijinim centre de zi pentru copii, vârstnici și adulți cu dizabilități, programe de terapie pentru copii cu autism, servicii la domiciliu pentru bătrâni singuri, inițiative de creștere a independenței pentru tineri care au crescut în centre de plasament, sportivi cu nevoi speciale și alte tipuri de cetățeni vulnerabili.

Serviciile sociale în cifre:

Fonduri alocate:

3.109.335 lei

Am ajutat: 162.459 oameni

3.820 copii

6.585 adulți

152.054 vârstnici

IRINA-MARGARETA NISTOR, PREȘEDINTELE ONORIFIC AL FUNDATIEI, ȘI ALTEȚA SA REGALĂ,
PRINCIPESA MOȘTENITOARE MARGARETA A ROMÂNIEI

Proiectele noastre de servicii sociale

Organizație	Proiect	Județ	Buget (RON)
Asociația SOS Satele Copiilor	Culorile Copilăriei	Roșia, Chirpar, Vurpar	125.714
Asociația SOS Satele Copiilor	Investiție în sustenabilitate	București, Sibiu, Bacău	79.425
Asociația Ateliere Fără Frontiere	Investiție în sustenabilitate	București	67.594
Asociația Autism Baia Mare	Investiție în sustenabilitate	Maramureș	83.605
Asociația Autism Baia Mare	Search TSA (Programul Connecting for Good)	Maramureș	209.902
Asociația Dumbrava Minunată	Alături de copiii din centrele de plasament	Național	86.336
Asociația Învingem Autismul	Investiție în sustenabilitate	București	79.470
Asociația Școala Mamei Junior	Hidroterapia pentru toți	Timișoara	312.605
Asociația Sfântul Arhidiacon Ștefan	Investiție în sustenabilitate	București	76.500
Asociația Sfântul Stelian	Centrul de zi Steluța	București	99.248
Asociația Sfântul Stelian	Speranță pentru Măine	Greaca (Giurgiu)	124.390
Asociația Touched Collection	Intervenție socială de urgență prin telefon	București	226.395
Fundația de Sprijin Comunitar	Dreptul la o bătrânețe decentă	Bacău	183.744
Fundația de Sprijin Comunitar	Investiție în sustenabilitate	Bacău	80.000
Fundația de Sprijin Comunitar	Investiții pentru comunități durabile (Programul strategic de investiție în mediul rural)	Iași, Galați, Neamț, Vaslui, Bacău, Botoșani, Suceava, Vrancea	566.028
Fundația Dezvoltarea Popoarelor	Investiție în sustenabilitate	București	79.690
Fundația LOC	Căldură pentru copii orfani	Sâncraiu de Mureș, Tg. Mureș	88.705
Fundația Principesa Margareta a României	Telefonul vârstnicului (Programul Connecting for Good)	Național	308.610
Fundația Special Olympics România	Integrarea socială a persoanelor prin sport	15 județe și București	119.097
Organizația Suedeză pentru Ajutor Umanitar Individual	Investiție în sustenabilitate	București	62.640

Mădă și firea ei bățăioasă

Integrarea socială a persoanelor prin sport, Fundația Special Olympics din România, București și alte 15 județe
Povestit de mama ei, Cristiana Marin

Când am născut-o pe Mădălina, în urmă cu 27 de ani, medicii mi-au spus s-o las acolo și să merg acasă. Eu am și un băiat mai mare și chipurile n-avea rost să-l sacrific din cauză că născusem un copil cu sindromul Down. M-am enervat și am plecat din spital la cerere. E îngerul meu, e crucea mea. O aveam și pe mama mea ca sprijin, care acum nu mai e, poate dacă nu era dânsa aș fi fost și eu ca alte mame care văd altfel lucrurile.

Mădă citea destul de bine acum 12 ani, dar uita silabe și psihopedagogul mi-a spus că ea-și dorește să meargă mai departe, dar nu poate, așa că am spus să-i descoperim alte abilități. Am întrebat ce altceva

poate face când ai un retard mental? După ce Mădă s-a îndrăgostit de dans prima oară și a început să participe la competițiile Special Olympics, am fost invitați tot de ei în 2011 la un concurs de înot, la Hunedoara. Dar noi nu știam să înotăm. Intrase Mădă în apă la mare, dar în bazin nu avusesem posibilitatea.

Unde să găsim noi un bazin s-o băgăm în apă, să vedem măcar cum e? La Floreasca, apa era de trei metri. Celor care intrau în bazin li se puneau centură și aripioare. Cei care stăteau pe margine să se obișnuiască în apă nu aveau nimic. Când a intrat în bazin, Mădă s-a apucat de piciorul unui băiețel ca să-l depășească, iar el s-a apucat de gâtul ei și a băgat-o la fund. Am zis că-mi iau adio de la înot pentru ea. Noi, când se întâmplă ceva, ne strângem tare în brațe până simțim că frica și emoțiile au dispărut și așa am făcut și acum, cu lacrimi în ochi amândouă. Mă gândeam să plecăm, dar după ce s-a liniștit și s-a desprins din brațele mele, mi-a zis că vrea să intre-n apă. Am susținut-o și am făcut tot posibilul să plătesc, am găsit bazinul de la Lia Manoliu care e mai aproape de casă.

La Hunedoara a fost greu, am zis că n-o să poată, ea era și mai plinuță, n-o să poată să înoate. I s-a dat jos centura, nu știu cum am ieșit din tribună și am sărit. Dar ea a zis că înoată fără centură.

Apoi a fost chemată la toate sporturile. Nu la judo sau box pentru că Mădă e puternică și nu-și poate controla mișcările. Așa percepe ea, să trântescă. Dacă te ia în brațe, simți că-ți îndreaptă spatele, dar ea îți arată afecțiunea. Face sport de la 14 ani și nu mi-a zis niciodată „nu mai pot”, are un organism sănătos și rar la sindromul Down. Acum a început să se exprime și prin cuvinte, nu se mai închide în ea și asta tot datorită Special Olympics, pentru că la toate participările m-au îndrumat s-o las liberă, să nu forțez. Totul pornea de la ea, mă întreba seara „unde mergem mâine?”.

Deja participam la competiții de înot și cei de la Special Olympics voiau s-o ia în SUA la Mondiale. Îmi doream să-și pună munca în valoare, dar ca să ajungi în SUA la o competiție internațională trebuie să înțelegi că înotul nu e joacă. Acolo sunt reguli, o pot descalifica și decît să-mi vină decepționată, mai bine nu. Am zis „Doamne, arată-mi un semn care să pornească de la ea, să înțeleagă că nu merge la plimbare,

că trebuie să facă ce i se spune”. Am spus s-o ia mai întâi în țară la o competiție, pentru că una e să fie aici și să vin s-o iau, una e în afară. A stat cinci zile la schi, suficient cât să văd că se poate descurca singură, a fost ascultătoare. Ăsta e semnul, dacă ea-și dorește, spun „da”.

Așa a participat Mădălina la Jocurile Mondiale de Vară Special Olympics de la Los Angeles, în 2015. I s-a îndeplinit un vis și munca ei de ani de zile s-a pus în valoare. La 25 de ani, Mădă a venit cu medalia de argint la 25 metri spate, iar faptul că a ascultat și nu au fost probleme, pentru mine și Special Olympics este ceva măreț. Am avut emoții mari, ca orice părinte. E ceva ce eu i-am descoperit și i-a plăcut. Înotul. A venit o domnișoară să facă un clip cu Mădă la bazin și una e să stai pe margine, s-o vezi cum nu iese la suprafață și una e să vezi ce face în apă. Când am urmărit clipul, am zis că nu e ea. Să te joci în apă, să jonglezi, să se vadă pe fața ta că nu ai niciun pic de frică, ca și cum ai fi în aer. Atunci am zis că într-adevăr a avut înotul în sânge, dar eu nu-l descoperisem și mulțumesc lui Dumnezeu că într-un final am făcut-o.

Trebuie să susții copilul mereu, să-i dezvolți abilitatea. Dacă într-adevăr vezi că nu poate, te oprești, dar tot timpul trebuie să descoperi la el, nu trebuie să întrebi de ce nu face ca celălalt. Sunt diferiți, chiar dacă seamănă, ca și noi. Nu toți ajungem doctori sau sportivi. Au nevoie doar de încurajare mai mare. Atât. De ce s-o oblig să citească, dacă ea nu poate? Poate-și dorește, dar nu poate. De când face înot, nu mi-a mai răcit. Eu mai ziceam că plouă, unde să mergem pe vremea asta? Ea intra în bazinul descoperit de la Lia, spunea că este un pic rece, dar se obișnuia. Vecinii îmi spuneau că-s nebună, dar ea a devenit imună. Prin Mădă am devenit și noi bățăioși. Mereu s-a ridicat și a mers mai departe.

MĂDĂLINA MARIN ȘI-A DESCOPERIT PASIUNEA PENTRU ÎNOT CU AJUTORUL PROGRAMELOR FUNDAȚIEI SPECIAL OLYMPICS DIN ROMÂNIA, PE CARE FUNDAȚIA VODAFONE ROMÂNIA LE SUSȚINE FINANCIAR.

Masa caldă

Centrul de zi pentru copii, Asociația Diaconia Ajutor Internațional, Brașov

În prag de clasa a VIII-a, lui Robert, 13 ani, i-ar plăcea să mai rămână la școală și după anul care vine. Îi plac mult și profesorii și colegii, așa cum îi place și să meargă la centrul de zi al Asociației Diaconia din Brașov, unde își face temele, învață lucruri noi și primește și o masă caldă pe zi.

Robert locuiește într-o singură cameră cu părinții și cei patru frați ai săi, într-un bloc din cartierul Bartolomeu din Brașov. Cei cinci frați învață toți la aceeași școală și aproape toți, în afară de cel mai mic, merg și la centrul educațional de zi fondat în 2006 de asociația Diaconia Ajutor Internațional. Aici, timp de câteva ore pe zi, 128 de copii din familii care trăiesc în sărăcie își fac temele, fac sport, participă la ateliere și, din 2015, primesc și o masă caldă pe zi, prin sprijinul Fundației Vodafone România.

Cei mai mulți copii care vin la centru locuiesc în cartiere sărace din Brașov (Bartolomeu și Cărmidăriei), nu au apă curentă sau curent electric, iar unii au văzut pentru prima oară o toaletă acolo, la centru. Cu ajutorul pedagogilor, copiii fac progrese la școală (printre cele mai mari bucurii e că trec clasa), comunică mai bine, vorbesc despre ei și despre ce le place. Iar cu ajutorul mesei calde gratuite, copiii se bucură de feluri de mâncare pe care acasă le primesc mai rar sau deloc.

Robert, frații și părinții lor trăiesc din 1.200 de lei pe lună câștigați de tată din construcții, dacă prinde suficiente lucrări. Alteori, din mai puțin. Mama lor, care e croitoreasă dar de mai bine de 10 ani se ocupă exclusiv de copii, nu le poate pregăti tot timpul feluri de mâncare așa cum le place lor, mai ales cu carne, iar pentru Robert și frații lui e o mare bucurie să mănânce paste, piure cu carne de porc sau de vită, fasole sau pilaf, mămăligă cu carne de porc, șnițel și ciuperci, iar la desert mere, prăjituri și napolitane. Combustibil pentru creștere sănătoasă și note bune.

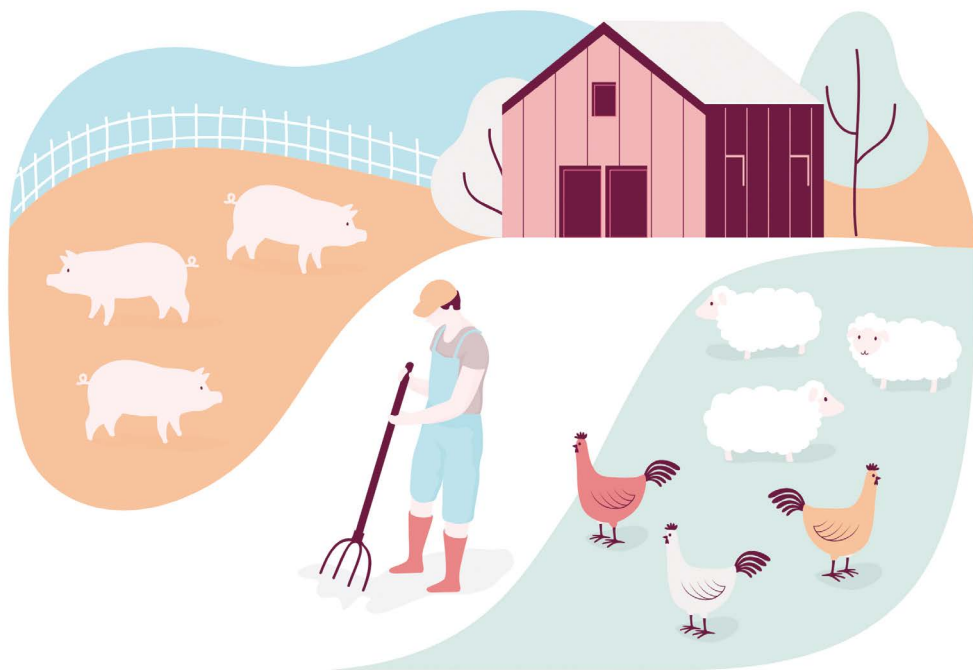
Robert vine aici din clasa pregătitoare. De atunci, ziua lui a fost împărțită între școală și centru. Doar în vacanță nu merge, fiindcă programul a fost gândit să funcționeze în paralel cu școala. Asta e și principala condiție pentru copiii înscriși de părinți, pe care Robert a îndeplinit-o în fiecare an: să meargă la școală și să își dea interesul. Cel mai mulțumit e de media 10 pe care o are la desen. După clasa a VI-II-a, vrea să intre la Liceul de Artă și să-și perfecționeze portretele pe care și profesorul de desen i le laudă. Cu ajutorul centrului, are toate șansele să-și îndeplinească visul.

Moara care îi apropie de oameni

Ferma socială, Asociația „Bună ziua, copii din România”, Găgești, Vaslui

Cele mai albe capre din România sunt la Găgești, într-un fost CAP transformat în tărâm de poveste pentru 12 tineri cu dizabilități. Treizeci și cinci de căprițe S'aanen, cele mai bune producătoare de lapte – alături de porci, iepuri, găini, găște, bibilici și o moară – sunt îngrijite de cei 12 tineri care învață astfel să devină independenți și să se descurce singuri.

Costel Butnaru, un bărbat micuț de statură, vorbăreț și energic, are 24 de ani și locuiește la fermă alături de alți șase tineri, bărbați și femei. Fiecare are sarcinile sale. Lui Costel îi place să aibă grijă de porci, care stau în cotețe în spatele hălei. Le-a dat nume și le vorbește, se asigură că au mâncare și apă, face curat după ei – competiția cu spațiul impecabil al caprelor e mare. Costel a crescut în orfelinat, apoi în centru de plasament și a intrat în programul de dezinstituționalizare al Asociației „Bună ziua, copii din România” (BZCR) când era adolescent. De atunci s-au schimbat multe pentru el, de la faptul că a învățat o meserie, la cel că are camera lui, în care plănuiește tot timpul proiecte pe care le-ar putea face ca să extindă ferma. Mai ales, s-a schimbat faptul că cineva a avut încredere în el că se poate descurca singur.

Toți rezidenții de la fermă au diagnostic de dizabilitate gradul I sau II și acest lucru înseamnă că n-ar putea să trăiască independent. Instituționalizarea, în lipsa unei familii, a fost tot ce a putut face statul român pentru ei. Oamenii de la BZCR au crezut dintotdeauna altceva. Eforturile lor de dezinstituționalizare, adică de scoatere a tinerilor din instituții-mamut și sprijinirea lor să stea în case, să aibă serviciu pe măsura abilităților lor, să fie membri egali ai comunității, au început în 2002. Ferma de capre, deschisă în noiembrie 2013 cu ajutor financiar și tehnic de la organizații olandeze, este doar unul din modurile în care îi ajută.

Ferma este făcută la standarde occidentale, cu linie de mulgere automată și spațiu autorizat de prelucrare a laptelui. Au început cu 11 capre, acum au 35 și la anul vor avea 50, spune Eleodor Gheorghian, un bărbat blând cu mustață de cowboy. Planul este ca ferma să producă suficient pentru a putea susține pe termen lung acest proces. Fiecare

leu e atent planificat. O cheltuială constantă e mâncarea caprelor, un amestec de diferite furaje indicat pentru această rasă pentru a da suficient lapte. Inițial, îl cumpărau din afara țării cu 1,82 euro kilogramul. Cu ajutorul Fundației Vodafone România, și-au cumpărat în 2015 o moară pentru furaje și mălai care le-a permis să-și producă singuri amestecul. Iar acum îi costă doar 0,64 euro kilogramul. Acest lucru înseamnă venit mai mare și șansa ca ferma să devină o afacere stabilă care să continue să-i ajute pe noii adulți dezinstituționalizați. Pentru că o parte din cei 12 care au venit aici în 2013 sunt deja independenți și nu mai stau la fermă.

Gheorghiță Vlad, 31 de ani, este unul din cei cinci care s-au mutat într-o casă din satul Giurcani, la câțiva kilometri de fermă. Face naveta cu bicicleta dimineața și seara. Și nu e singurul sătean care vine la fermă: de când au moara, tot mai mulți gospodari, care înainte mergeau distanță mare ca să-și macine furajele pentru animale, vin să o folosească. Plătesc în natură: la fiecare zece găleți de furaje, lasă una pentru câprițe.

Ferma și satul s-au apropiat și fac parte unii din viața celorlalți, cum era planul de la început.

Singur, dar demn

Servicii la domiciliu pentru vârstnici, Fundația de Sprijin Comunitar, comuna Stănișești, jud. Bacău

„Aveam iarnă grea”, povestește Guță Anton, 83 de ani, așezat la masa lui din bucătăria cu pat, sobă văruită bleu și țoale brodate agățate pe pereții luminoși. „Cursa venea numa’ până-n centru la Stănișești. Nu mai țiiu minte în ce an, capu-i greu și tulbur, gândurile umblă ca furnica.” Nu mai știe anul, dar nu uită cum, din cauza încălțăminteii proaste și a frigului mare, i-au degerat și i-au fost amputate aproape complet labele picioarelor. Se mișcă greu, vorbește greu și nu vede prea bine – de aceea se uită mereu în sus, spune Florentina Cășăneanu,

îngrijitoarea lui. Bătrânul e văduv fără copii, dar e curat, ras și tuns și stă într-o casă bine îngrijită.

Anton este unul dintre cei 118 vârstnici din Stănișești care sunt ajutați de cele 12 îngrijitoare la domiciliu pregătite de Fundația de Sprijin Comunitar cu finanțarea Fundației Vodafone România. Unii au nevoie de o vizită o dată pe săptămână, alții doar să meargă să le plătească cineva facturile, alții, precum Anton, au nevoie de câteva ore de grijă în fiecare zi. Cășăneanu, care stă la câteva case distanță, vine și mai des: bătrânul iese pe prispă și o strigă dacă are nevoie de ea: Pinaaaa. Nu poate să o strige cu tot numele. Pina îi aduce mâncare – și din dulcețurile din cămara ei – și îi gătește, îi face curat, îi spală lucrurile și îi face baie. Tot ea îl tunde și îl rade. Iarna, dă zăpada, sparge lemne, face focul. Cum are grijă de casa ei, așa are grijă și de bătrân. Singurele lui rude sunt un frate și o cumnată tot în vârstă și o nepoată a soției, care va moșteni pământul și casa și care nu vine decât toamna să strângă via. Viața lui depinde de Florentina.

Anton se bucură de ce are. „Am de toate, am apă, casă am, mi-am făcut-o eu cu mânuțele mele. Lucram la șantier, aveam oi, aveam porci, găini. Veneam de la lucru și le dădeam mâncare și apă. Am avut 120 de păsări. Tăiam câte una cu femeia și mâncam ca la bufet. Iar ea, prin grădina asta, numai flori. Veneam de la șantier și mă tăvăleam prin curte prin flori. Dar acum mai pot picioarele?” Vorbește tare și pe un singur ton, apoi pune o întrebare la care nu așteaptă răspuns. Dar nici milă. Prezintă realitatea așa cum e. Și poate face asta pentru că lucrurile care altfel l-ar fi doborât – igiena, mâncarea, încălzitul casei – nu sunt o grijă. Trăiește o viață demnă.

A Better Life for All

Someone to call you, too see how you are. Someone to hold your hand as you become independent after many years in an institution. Someone to support you and understand you as a parent of a child with special needs.

There are plenty of people who need just a little help to have a better life. From lonely elders to children with autism and their families, from young people out of institutions to young people with special needs. Sometimes, they just need a phone call. Other times, they need constant support for the rest of their lives. Both make a difference between a life lived with dignity and one in suffering.

We believe it is our duty to ensure everyone lives a dignified life. Together with our partners, we support daycare centers for children, elders or adults with disabilities, therapy for autism, home-care for lonely elders, independence programs for young people who grew up in the child protection system, athletes with special needs and many more.

Social services in numbers:

Funds: 3,109,335 lei

We helped: 162,459 people

Children: 3,820

Adults: 6,585

Elders: 152,054

Comunități rurale mai puternice

Programul Investiție în Mediul Rural

În 2014, părinții nu și-au mai lăsat copiii să meargă la grădinița din Ocolna, un cătun din sudul deșertificat al Olteniei. Hornurile sobelor cu lemne care încălzeau cele trei camere ale grădiniței nu funcționau bine și, de câteva ori, și copiii și educatoarele se intoxicaseră cu monoxid de carbon și ajunseseră la spital. Oricât și-ar fi dorit ca fetele și băieții lor să învețe carte, oamenii nu voiau să riște o nenorocire.

Ocolna e un loc atât de mic încât nici nu apare pe Google Maps. Parte din comuna Amărăștii de Jos, este o comunitate în care trăiesc 1.400 de romi cărămizari, mulți fără curent electric. Copiii aleargă pe ulițe alături de porci, acoperiți din cap până-n picioare, și unii, și alții, de nisipul în care nu crește mai nimic în afară de tutun și, dacă ai irigație, pepeni. Ocolna are însă un grup de inițiativă, format de bărbați și femei din comunitate, care de doi ani se luptă să schimbe viața oamenilor de aici. Format cu ajutorul Fundației PACT, unul dintre partenerii strategici ai Fundației Vodafone România, grupul de inițiativă a început prin a înființa un centru medico-social în care un medic și o asistentă le monitorizează starea de sănătate și au grijă să-și ia tratamentul pentru bolile cronice. Apoi a amenajat un loc de joacă – cu ajutorul voluntar al oamenilor din comunitate.

Grupul avea tot ce căutam: știau nevoile comunității, puteau să-i mobilizeze pe localnici să contribuie la efortul lor comun, știau să administreze un buget și un raport după rigorile noastre. Și aveau o problemă acută: încălzirea grădiniței pentru cei peste 100 de copii preșcolari din cătun.

Adică erau exact partenerii de care aveam nevoie pentru Programul Investiție în Mediul Rural, o inițiativă pe care am pornit-o în 2015 după ce am cunoscut mulți oameni precum sătenii din Ocolna. Oameni care

luptă pentru copiii, adulții, vârstnicii, familiile, persoanele cu nevoi speciale, școlile, tradițiile, serviciile medicale din comunitățile lor, care vor să facă bine. Ne-am aliat cu Fundația PACT, Fundația Mereu Aproape, Fundația Principesa Margareta a României și Fundația de Sprijin Comunitar, pentru că știam că lucrează de mulți ani cu astfel de oameni, fie lideri comunitari, fie cadre didactice, fie lideri de organizații neguvernamentale, și am găsit împreună cele mai vrednice comunități cu cele mai acute probleme. Și am pus umărul la rezolvarea lor. De la consolidări de școli la dotări didactice, de la centre de zi pentru vârstnici la after-schooluri pentru copii cu nevoi speciale, de la burse de merit la ateliere de meșteșuguri, i-am ajutat să salveze ce își doreau comunitățile să salveze.

La Ocolna, cu ajutorul finanțării oferite de Fundația Vodafone România în vara lui 2015, grădinița și-a instalat o centrală termică pe lemne care le oferă copiilor un mediu sigur pentru a învăța. În anul școlar 2015-2016, prezența a fost de 95%. Iar pentru 2016 au fost înscriși 51 de copii – ceea ce înseamnă că vor face două grupe mici.

Nu doar le-am asigurat accesul la o educație în siguranță ci, mai ales le-am confirmat unor oameni cu inițiativă că cineva îi aude, vede ce fac și îi apreciază. Multiplicând acest lucru la nivel național, putem spune cu mâna pe inimă că am dat încredere la peste 50 de oameni, lideri ai comunităților lor, să continue schimbarea pe care au început-o.

Prima ediție a Programului:

4 parteneri strategici

55 de proiecte în 41 de județe

16.500 copii

16.696 adulți

1.804 vârstnici

buget 2.940.952 lei

**4.950.000 lei investiția totală, cu
aportul partenerilor, contribuții
locale și voluntariat**

LA FIRIZA,
ÎN MARAMUREȘ,
75 DE COPII AU ÎNVĂȚAT
SĂ CÂNTE LA
INSTRUMENTE CLASICE,
DE LA ELEVI DE
LA LICEUL DE
ARTE DIN BAIA MARE

Partenerii Programului și proiectele

Fundația PACT, prin proiectul „Implicat în comunitatea mea”, a susținut 12 proiecte comunitare în domeniile educație, sănătate și servicii sociale necesare categoriilor defavorizate, din 12 sate și orașe mici din județele Argeș, Brăila, Buzău, Dolj, Galați, Olt și Mehedinți. Proiectele au avut 3.259 de beneficiari și au fost finanțate cu 672.831 lei.

Fundația Principesa Margareta a României, prin proiectul „Fondul Special pentru Copii”, a urmărit asigurarea unui viitor mai bun pentru copiii din mediul rural, prin acordarea a 380 de burse individuale și 14 granturi organizațiilor neguvernamentale din mediul rural. Astfel, 3.855 de copii și tineri au fost ajutați să continue școala. Proiectul s-a desfășurat în județele: Bistrița Năsăud, Călărași, Constanța, Covasna, Dâmbovița, Giurgiu, Gorj, Ialomița, Ilfov, Maramureș, Prahova, Vâlcea, Teleorman, Tulcea și a primit finanțare de 406.800 lei.

Fundația Mereu Aproape, prin proiectul „Ajută un sat. Schimbă o țară”, a susținut renovarea și dotarea instituțiilor de învățământ și a unităților medicale din județele: Alba, Arad, Bihor, Brașov, Caraș Severin, Cluj, Harghita, Hunedoara, Mureș, Timiș, Satu Mare, Sălaj, Sibiu. Proiectul a avut 15.054 de beneficiari și a fost finanțat cu 1.295.743 lei.

Fundația de Sprijin Comunitar, prin proiectul „Investitii pentru comunități durabile”, a susținut 14 proiecte sociale în domeniile educație, sănătate și servicii sociale necesare categoriilor defavorizate, din satele și orașele mici din opt județe: Bacău, Botoșani, Galați, Iași, Neamț, Suceava, Vaslui. Proiectele au avut 3.300 de beneficiari și au fost finanțate cu 566.028 lei.

Școli risipite

Caravana After School, Ciumârna/Vatra Moldoviței, jud. Suceava **Partener strategic: Fundația de Sprijin Comunitar**

Comuna Vatra Moldoviței se întinde pe 170 km pătrați. Numai satul Ciumârna, cu cele 120 de case ale sale, are 17 km lungime. Preotului de la biserica ortodoxă din sat îi ia trei zile să meargă cu Botezul; în prima zi abia ajunge la 16 case, cu sania sau cu caleașca. Așa de risipite sunt casele pe dealurile fotogenice ale Bucovinei. Așa de risipite sunt și cele cinci școli ale comunei, spune Daniela Ceredeev, profesoara de limba română care a avut ideea ca, în loc să cheme toți copiii de la cele trei școli primare și două gimnaziale la after schoolul din fostul cămin cultural, mai bine duce ea after schoolul la copii, acolo unde sunt.

Vatra Moldoviței nu e o comună săracă. Oamenii trăiesc din turism, apicultură și meșteșuguri; puțini au nevoie de ajutor social. Dar, fiind atât de risipite casele, copiii nu se văd decât la școală. Iar iernile sunt grele – nici verile nu sunt prea calde, oamenii fac focul și în iulie la două-trei zile – și nu au unde să stea decât în casă, în timp ce părinții lor muncesc pe afară. Sau sunt plecați din țară. La after school, pot să vorbească cu alți copii, să fie ajutați la teme, să reia subiecte pe care nu le-au înțeles la clasă și să le învețe altfel. Mai mult de atât, o mulțime de elevi de gimnaziu buni la învățătură ajută și ei, fac jocuri și cântece cu copiii, și se și distrează, nu doar învață. Asta și-a dorit profesoara: să le dea ocazia tuturor, și celor din cele mai îndepărtate case, să aibă parte de căldura after schoolului.

Cu sprijinul financiar al Fundației Vodafone România și cu mult entuziasm, caravana a pornit la drum la începutul anului școlar 2015/2016. În fiecare zi a săptămânii la altă școală. Patru-cinci ore pe zi, 40 de voluntari, 730 de copii, opt luni la rând. Dar nu despre cifre e vorba, ci despre felul în care au învățat lucruri noi. „Au învățat să comunice în limba engleză prin ateliere de încondeiat ouă cu străini”, povestește profesoara încântată. Vatra Moldoviței este celebră pentru ouăle încondeiate și are chiar și un muzeu dedicat lor. „N-a fost nevoie

să le dăm carduri și să le spunem «Vezi aici cum spui». În interacțiune se antrenează o mulțime de raționamente: cum te exprimi, ce spui, care e cea mai importantă idee de transmis? Un băiat mi-a zis la un moment dat: «Ah, dar acum pot și eu să vorbesc cu ei». «Cum ai simțit asta?», l-am întrebat. «Păi îi ascultam și le răspundeam în cap.» La matematică a folosit altă abordare: i-a învățat să joace Sudoku, un joc japonez în care trebuie să completezi într-un tabel de trei pe trei căsuțe cifre astfel încât să formeze suma 9. „Să vedeți ce bucurie! Imediat au vrut concurs.”

Cel mai important, spune profesoara, este că au încercat să le arate tuturor că sunt buni la ceva. „Tu ai fost azi bun la matematică, tu ai fost creativ, tu ai răspuns frumos, la tine am văzut o atitudine frumoasă față de colegi – și asta e o evaluare pe care noi o facem la final de zi.” Fiecare copil pleacă acasă mândru că a făcut ceva bine, că a fost apreciat, că e deștept și bun.

Caravana i-a dus apoi pe cei mai buni voluntari într-un tur prin 21 de județe. Au organizat flashmoburi în care s-au așezat pe jos în piețe publice și au citit cărți. Au ținut after school la un centru pentru copii cu Sindrom Down. Au fost în centre de plasament. Au poposit în comunități rome și maghiare. Au ajuns până la Viscri și în Maramureș. Peste

tot s-au întâlnit cu profesori și copii și s-au jucat și au învățat după metodele lor. La finalul zilei discutau ce au învățat. Cel mai mult o amuza când spunea unul dintre ei ceva și altul striga „Mi-ai furat ideea”. „Eu înțelegeam că de fapt spune că a învățat același lucru.”

Jocurile, Sudoku și aprecierile continuă la Ciumâna. Într-una din ultimele zile de vacanță, vreo 30 de copii, de la 3 la 14 ani, împreună cu voluntari costumați în Albă ca Zăpada și clovni de diferite culori, cântau și se jucau prin sala mare a centrului. Pe la ora 13, care urcați în mașinile părinților, preotului sau doamnelor profesoare, care pe jos, au plecat spre casele risipite pe cei 17 km ai satului.

Exerciții suplimentare

EduAktion, Asociația Mansio, Firiza, jud. Maramureș

Partener strategic: Fundația Principesa Margareta a României

Sergiu, 10 ani, locuiește cu bunicii într-o casă la intrarea căreia sunt agățate ghivece cu petunii. Când e vreme frumoasă, bunica și Sergiu se așază pe trepte și povestesc. Băiatul locuiește de opt ani în localitatea Firiza, aproape de Baia Mare, iar în primii doi a stat cu mama în Italia. Pentru că nu găsea suficient timp să se ocupe de el, mama l-a adus în țară. Bunica își amintește că pe-atunci îi lăsa televizorul deschis, să se uite la desene animate și că așa a învățat bine limba română – la început, spunea cuvinte numai în italiană și nu îl înțelegea.

Părinții lui Sergiu au divorțat cu ani în urmă. Tatăl lucrează în Baia Mare, iar mama face tapițerii pentru bărci și mașini în Italia. Îi trimite lui Sergiu 100 de euro pe lună și vine să-l vadă o dată pe an. Bunica a

fost croitoreasă și mai lucrează din când în când, însă n-are pensie, așa că trăiesc din banii pe care îi trimit părinții și din ce câștigă bunicul din prelucrarea lemnului. E atașat de bunica, care, deși îi oferă afecțiune, simte că nu poate să înlocuiască părinții.

Sergiu a terminat anul acesta clasa a IV-a și are două materii preferate: engleza și matematica. În schimb, spune că e „praf la desen”. Șapte luni, a făcut teme după ore cu Ioana Hochia, președintele Asociației Mansio, prin programul Investiții în Mediul Rural. Lui Sergiu îi plăcea că atmosfera nu era ca la școală și că avea voie să se sfătuiască cu ceilalți copii. Când Fundația Vodafone România i-a propus să aleagă trei elevi care să meargă în Tabăra de vară de la Râul Sadului, lângă Sibiu, Hochia s-a gândit și la Sergiu. A observat că era mai retras față de ceilalți copii și a crezut că i-ar prinde bine să plece câteva zile de acasă și să își facă prieteni noi. În prima seară acolo, Sergiu nu a putut să doarmă și a sunat-o pe bunica de mai multe ori. În zilele următoare, însă, s-a obișnuit cu ceilalți copii, dar i se mai făcea dor de casă.

Bunica i-a cumpărat toate cărțile pentru școală, inclusiv cele din care mai lucrează suplimentar la matematică, după ore. Așa trece timpul mai repede: „Mă plictisesc; n-am ce să fac altceva”, spune Sergiu. Dar are și calculator și îi place să caute cuvinte în engleză, pe care le traduce și le învață. Nu neglijează însă jocurile cu mașini și cu fotbal. Îi place să învețe mereu și de curând a citit trei volume din „Jurnalul unui puști” de Jeff Kinney.

Bunica îl mai ajută cu temele la limba română și la matematică, iar, uneori, Sergiu lucrează singur și-apoi îi verifică cunoștințele. „Îmi pune întrebări să vadă ce știu”, povestește bunica, o femeie cu ochi albaștri, care poartă un capot alb cu flori mov. Pe mușamaua de plastic de pe masă, bunica așază carnetul de note al lui Sergiu, încărcat de calificativul Foarte Bine. Scoate și diplomele, pe rând, dintr-o mapă, și se mândrește cu cea pe care scrie că a luat premiul I la etapa județeană a unui concurs.

Investiția lui Mihai

Tineri proactivi, Asociația Fiii Lupșei, Lupșa de Jos, jud. Mehedinți Partener strategic: Fundația PACT

Mihai Corcodel are 32 de ani și patru copii – trei băieți și o comunitate.

E consilier pe cultură și învățământ la Episcopia Severinului și locuiește în Drobeta, împreună cu soția și cei trei băieți. S-a născut în satul Lupșa de Jos din Mehedinți. A crescut într-o comunitate de oameni harnici, mândri de satul lor și foarte legați de tradiții. A părăsit satul la 18 ani când a plecat la liceu la Craiova. Au urmat apoi anii de Conservator la București. În 2009 a revenit în Drobeta, adică aproape de satul natal, care nu mai era așa cum îl știa el. Oamenii nu se mai întâlneau, nu se mai ajutau, nu mai făceau nimic împreună. „Lipsea comuniunea”, spune Mihai.

Primul pas a fost să le reamintească oamenilor de tradiții și prin intermediul lor să îi aducă împreună. A început cu cele de Crăciun. A adus în 2009 în sat corul Episcopiei. În 2010, a organizat împreună cu bătrânii din sat vicleiul. Vicleiul este un spectacol dublu în care ceea ce se întâmplă pe scenă este jucat și de un teatru de păpuși. E un obicei pe care și-l mai aduceau aminte doar bunicii din sat și Mihai. Era fascinat de el în copilărie. În 2011 a înființat împreună cu cei mai buni prieteni Asociația Fiii Lupșei. Doi ani mai târziu a venit și primul proiect pentru Lupșa de Jos, care l-a ajutat pe Mihai să îi cunoască pe tinerii din comunitate și să identifice viitorii lideri. A făcut un ansamblu folcloric. A organizat concursuri de canto și dans. A atras în proiect primăria, școala și biserica.

În 2015, a venit proiectul finanțat de Fundația Vodafone România. Mihai își propunea acum un centru unde tinerii să facă dansuri populare și canto, care puneau accent pe specificul zonei. A chemat aproape tot satul la ședință la căminul cultural. „Le-am spus că vom avea bani pentru materiale, dar munca pentru renovarea clădirii în care urma să fie Centrul va trebui să fie voluntară. Primul care a dat un exemplu a fost părintele din sat. Și-a dat jos haina bisericească și a dat cu gletiera,

a pus tavan fals și a rașchetat parchetul.” Mihai estimase că se va baza pe ajutorul a 20 de voluntari. Au fost 40.

Coordonator de proiect a fost Gabriela Gîrjoabă, o tânără de 17 ani pe care Mihai a cunoscut-o în proiectul din 2013. Gabriela câștigase atunci concursul de canto. Ea este cea care le-a organizat pe fetele din sat să facă mâncare pentru oamenii care lucrau la renovarea clădirii pentru Centru.

Mihai nu s-a oprit însă aici. Recent a mai câștigat un proiect prin care Centrul va primi 50 de costume populare noi și o pianină. În plus, a trecut deja la nivelul următor. Acum că Lupșa de Jos are din nou o comunitate, Mihai se gândește la proiecte generatoare de venit pentru locuitori, care câștigă bani din muncă zilieră, de cele mai multe ori la negru. Are puse pe hârtie mai multe variante, una dintre ele presupune dezvoltarea apiculturii în zonă.

De șapte ani Mihai investește în oameni. Investește absolut voluntar timp, idei și energie. E ceea ce crede că autoritățile au cam uitat să facă printre atâtea proiecte de infrastructură, „care sunt și ele bune, doar că e bine uneori să ne mai întoarcem privirea și către oameni”.

Comunitatea începe la școală

Mobilizare pentru învățare, Școala Generală Chișlaz, jud. Bihor Partener strategic: Fundația Mereu Aproape

Când grădinița din Chișlaz era în vechea clădire, educatoarele își petreceau mare parte din zi îmbrăcând copiii ca să-i ducă la toaleta din curte. Ieșeau în zăpadă, ploaie, frig. Îi aduceau, îi dezbrăcau de geți, îi spălau pe mâini cu apă din sticlă – nu aveau apă curentă. Și apoi o luau de la capăt.

În același timp, o parte din clădirea școlii, construită prin anii 1920, stătea să cadă. Rodica Tiriteu, directorul școlii, avea toate planurile de renovare. Voia să izoleze, să instaleze toalete, să ia mobilier, să pună un sistem de încălzire. Avea autorizațiile și sprijinul părinților. Nu avea însă fondurile. Când a primit finanțare de la Fundația Vodafone România, totul s-a schimbat.

Între 9 iulie și 1 septembrie 2015, o echipă de constructori și 20 de voluntari – părinți și profesori – au transformat școala. Au reparat acoperișul, au zugrăvit, au pus ferestre noi, au montat toalete și apoi mobilier nou. Au racordat centrala termică. La 1 septembrie, educatoarele pictau personaje din desene animate pe pereți. În doar două luni, locul a devenit prietenos și sigur pentru copii.

Pentru copiii de grădiniță mutați aici, a fost mai grea acomodarea. O vreme, au vrut să se îmbrace cu geaca de fiecare dată când mergeau la toaletă. Educatoarele le reaminteau că nu e nevoie, toaleta e chiar aici, pe hol. Apoi au descoperit zgomotul interesant al trasului apei și se cer la toaletă și de zece ori pe zi doar ca să poată trage apa. Unii nu au acasă apă curentă. Dar educatoarele știu că e doar o fază. Se vor învăța cu căldura, cu apa și își vor dori curând lucruri și mai bune.

Următorul plan al Rodicăi Tiriteu este să instaleze un loc de joacă pentru copii, chiar în curtea școlii și a grădiniței. Are aparatura, are spațiul, mai trebuie să-i motiveze și pe părinții care nu au ajutat la renovare să se implice și să ajute la montare. Chiar dacă știe că i-ar putea chema tot pe cei care au fost – și ar veni imediat – vrea ca școala să fie locul în care toți își aduc contribuția pentru binele întregii comunități.

Stronger Rural Communities

One of the most important programs we ran in 2015 was Investments in Rural Areas, our contribution to closing the opportunity gap between rural and urban areas. We focused on the four areas we support: health, education, volunteering and social services and we worked with four national organizations and their partners in the rural areas. At a local level, we looked for people who have already demonstrated leadership, clarity and had a track record of doing things for their community. And we discovered the country is full of such people, local leaders able to inspire and mobilize their peers. And with our help, not only did they help their communities further, but grew more confident that what they were doing was right and heard.

Partners

PACT Foundation – 12 community projects for vulnerable communities in Argeş, Brăila, Buzău, Dolj, Galaţi, Olt, and Mehedinţi counties. They helped 3,259 people with 672,831 lei.

The Princess Margareta of Romania Foundation focused on better access to education for children and offered 380 scholarships and 14 organizational grants that helped a total of 3,855 children in Bistriţa Năsăud, Călăraşi, Constanţa, Covasna, Dâmboviţa, Giurgiu, Gorj, Ialomiţa, Ilfov, Maramureş, Prahova, Vâlcea, Teleorman, and Tulcea counties and was funded with 406,800 lei.

Mereu Aproape Foundation supported renovation of schools and clinics in Alba, Arad, Bihor, Braşov, Caraş Severin, Cluj, Harghita, Hunedoara, Mureş, Timiş, Satu Mare, Sălaj, and Sibiu counties. They helped 15,054 people with 1,295,743 lei.

Community Support Foundation offered education, health and social services to 14 vulnerable communities in eight counties: Bacău, Botoșani, Galați, Iași, Neamț, Suceava, and Vaslui. They helped 3,300 people with 566,028 lei.

In numbers:

4 strategic partners

55 projects in 41 communities

16,500 children

16,696 adults

1,804 elders

2,940,952 lei

4,950,000 lei total investment, including the local donations and volunteering

Ce spun alții despre noi

Munca noastră și a partenerilor noștri a fost recunoscută în 2015 la cele mai importante evenimente dedicate inițiativelor sociale. Dincolo de premii, cel mai mult ne bucură faptul că facem parte dintr-o comunitate extinsă de oameni care cred că e normal să faci bine.

Gala Societății Civile

- Premiul I la secțiunea Artă și Cultură – Proiectul Tinere Talente, implementat de Fundația Principesa Margareta a României
- Premiul I la secțiunea Incluziune Socială – Integrarea socială prin sport a persoanelor cu dizabilități intelectuale, implementat de Fundația Special Olympics
- Premiul al III-lea la secțiunea Servicii Sociale – Centrul Steluțelor, centru social de suport și recuperare destinat copiilor cu afecțiuni grave din România, implementat de Asociația M.A.M.E

Gala Oameni pentru Oameni

- Premiul pentru Cel Mai Bun Proiect Intern de CSR al unei companii – proiectul O șansă pentru viață, care a investit 2,5 milioane de lei în centre de donare de sânge din țară și în campanii care au atras peste 10.000 de donatori
- Premiul pentru Cel Mai Bun Proiect de Sponsorizare – Leading Change, Contributing to Education al organizației Teach for România, care derulează în fiecare an un program de recrutare, pregătire, integrare și susținere a tinerilor care își doresc să devină profesori. Fundația Vodafone România a oferit 308.963 lei

Gala Voluntarului Băcăuan

- Premiul pentru Cel Mai Bun Proiect de Voluntariat Corporativ

Fundația Vodafone România
Barbu Văcărescu nr. 201, sector 2, 020276
Globalworth Tower Building, București
Email: fundatia.vodafone_ro@vodafone.com
Website: fundatia-vodafone.ro

Texte, design și ilustrații: Media DOR
Fotografii: Media DOR și Fundația Vodafone România
Tipărit la Peggy Production

Ce facem în 2016

Programul Investiție în Mediul Rural, ediția a doua

Renovăm 10 noi centre de transfuzie sanguină

Reconstruim și modernizăm secția de terapie nou-născuți la spitalul județean Constanța

Mergem prin țară în Caravana „Fii pregătit”